

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α — ΤΗΛ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16 ΣΕΛΙΔΟΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΛΙΔΙΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Εσωτερικού και Ρουμανίας ετήσια Δρ. 20
Εξωτερικού 22

Εσωτερικού και Ρουμανίας ετήσια Δρ. 6
Εξωτερικού 8

Εξάμνηοι εις τὸ ἤμισυ. — Προπληρωτέαι ἄνευ ἐξαιρέσεως. — Τρίμηνοι ἀπαράδεκτοι.

Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολή και πᾶν ἐμβασμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτω:

Κύριον Δ. Βρατσανον, Διευθυντήν-Ιδιοκτήτην «Εἰκονογραφημένης» ὁδοῦ Λέκα 21Α Ἀθήνας.

ΟΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΙ

Εἰς νέας δοκιμασίας ὑπεβλήθη τὸ ἔθνος αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ εἰς νέαν καταρράκωσιν τῆς ἰδέας τοῦ Κράτους, διότι ἔτυχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ εἶναι μικρὰ καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ κανονίξῃ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὴν στάσιν τῆς συμφωνίας πρὸς τὰς βλέψεις καὶ τὰ συμφέροντά της. Καὶ μέσα εἰς τὰς δοκιμασίας αὐτὰς ἠκούσθη μὴ φωνὴ ἐπικλήσεως τῆς ἀντιλήψεως λαοῦ φιλελευθέρου καὶ ἔχοντος εὐρύτατην τὴν ἀντίληψιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ Κράτους, ὅπως δ' Ἀμερικανικὸς λαός. Πρῶγμα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ Κυβερνήσεις προκατόχου, ἀπὸ τὸ ἐπίσημον Κράτος δηλαδὴ Καὶ ὄχι μόνον πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα Κράτη τὰ οὐδέτερα. Καὶ πρὸς τὰ ἄλλα Κράτη, τὰ ὁποῖα ἤμτοροῦν καὶ διατηροῦν τὴν οὐδετερότητα τῶν ἡσυχα καὶ ἀνενόητα, ὅπως ἀπαιτοῦν τὰ συμφέροντά των, διότι ἔτυχε νὰ μὴ ἔχουν καὶ αὐτὰ ἓνα Βενιζέλον. Καὶ δὲν εἶναι μόνη αὐτὴ ἡ ἐνέργεια, ἡ ὁποία ἐπεβάλλετο εἰς τὰς Κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι διῆλθον ἐκ τῶν Ὑπουργείων τοῦ Κράτους μὲ κινήματα γραφικὴν ταχύτητα εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν, καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἀκόμη Κυβέρνησιν. Οἱ διάφοροι ἐμπόλεμοι ἀποτελοῦν δύο δμάδας. Νὰ συννεωθοῦν καὶ οἱ οὐδέτεροι, ὅπως συννηώθησαν καὶ οἱ ἐμπόλεμοι. Καὶ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ συννηωμένοι καὶ νὰ ἠμποροῦν νὰ προστατεύουν τὰ συμφέροντά τους. Ἐτοὶ καὶ οἱ ἐμπόλεμοι δὲν θὰ ἠμποροῦν νὰ τοὺς καταπατοῦν τὰς ἐλευθερίας, ὅπως καταπατοῦν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν προέλθῃ ἡ φωνὴ ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἔς ἀναλάβῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συννηώσεως καὶ τῆς διεξαγωγῆς διαπραγματεύσεων. Καιρὸς μένει ἀκόμη. Ἀλλ' ὄχι βραδύτης. Ἐς ληφθοῦν ταχέως αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ἂν ἀρχίσουν τάχιστα αἱ ἐνέργειαι.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν Ρουμανίαν πρόκειται νὰ ἐπιφέρουν ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὰς διεξαγομένας ἤδη ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ Ρουμανικὸν μέτωπον, ἐπιχειρήσεις αἰτινες ἀποβαίνουν μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τῶν Ρουμανικῶν στρατευμάτων. Ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν θὰ ἀφίση ἀνεπηρέαστον καὶ τὴν κατάστασιν τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὰ ἄλλα πολεμικὰ μέτωπα. Ἡδὴ ἤρχισε νὰ ἐπιρραεῖται ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ἡ κατάστασις τοῦ Ρωσικοῦ

μετώπου καὶ μεγάλα Ρωσικὰ δυνάμεις μετακινοῦνται πρὸς τὸ Ρωσικὸν μέτωπον, τὸ ἐβρισκόμενον πρὸς τὰ Ρωσογερμανικὰ σύνορα, ὅπως ἀντιμετωπίσουν ἐνδεχομένην προέλασιν τοῦ Γερμανοαυστριακοῦ στρατοῦ μετὰ τὴν δλοσχερῆ κατατρόπωσιν τῶν Ρουμανικῶν στρατευμάτων. Ἰδίως ἡ μεταβολὴ τοῦ Ρουμανικοῦ μετώπου μέλλει νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς διεξαγομένης πάλιν εἰς τὸ Μακεδονικὸν μέτωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποστῇ τὰς ἀμέσους συνεπειὰς μᾶς τοιαύτης μεταβολῆς. Ἐὰν δὲ κρίνωμεν ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐν Ρουμανίᾳ καταστάσεως, εἶναι εὐκόλον νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὁ Ρουμανικὸς λαὸς ἐνόησας ὅλα τὰ λάθη τὰ διαπραχθέντα ὑπὸ τῶν πολιτικῶν του καὶ τὰ ὁποῖα δῆδησαν εἰς τὸν ὄλεθρον τοῦ Ρουμανικοῦ ἔθνος, ζητεῖ ἤδη νὰ περιώσῃ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ περισωθῇ. Καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ, δὲν εἶναι παράλογον νὰ ὑποστηρίξῃ τις, ὅτι θὰ ἐπιφέρει οὐσιώδη μεταβολὴν ἐπὶ τοῦ διεξαγομένου παγκοσμίου καταστρεπτικοῦ πολέμου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ καλοκαιρικὸν ἐπανήλθε πάλιν μὲ τὴς ἑρμοφες ἡμέρας, τὴς ἐπιθυμητῆς λιακάδας, χωρὶς τὴς ἀνυπόφορες ζέστες τῶν ἡμερῶν τοῦ Αὐγούστου καὶ ἡ ἐξοχὴ ἀρχίσαν νὰ βλέπουν τοὺς σνηθησιμένους περιπατητὰς καὶ τοὺς λάτρας τῆς φύσεως. Τὸ πάγκρον τοῦ Ζαπτείου μὲ τὴς τελευταῖες σεληνώτιστες βραδύς ξαναζωντανέψα καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴς παλαιὰς του δόξας. Ἡ λιακάδα ἔγινε ποθητὴ εἰς τοὺς γερουσιαστὰς τῶν καφετειῶν καὶ εἰς τὴς ντανιάδες, ποὺ πλημμυροῦν τὰς προμεσημβρινὰς καὶ μεταμεσημβρινὰς ὥρας τὴν πλατείαν τοῦ Ζαπτείου καὶ τὰς λεωφόρους Κηφισιάς καὶ Κωνσταντινοῦ τοῦ Διαδόχου. Καὶ οἱ ξένοι, ποὺ πλημμυροῦν τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσιν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, θαυμάζουν τὴν ἐμορφιάν αὐτὴν τῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπαν εἰς τὴν πατρίδα τους. Καὶ μ' ὅλη τὴ μελαγχολικὴν πτώσιν τῶν φύλλων καὶ τὴν αἰσθητὴν ψυχρίσασιν τῶν πρῶν ὥρῶν, τὸ καλοκαιρικὸν δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ἀκόμη.

Ἡ διαφῆμισις, ὁ ἀμερικανισμὸς αὐτός, ποὺ ὑπερέβη τὰ ὄρια τῆς πατρίδος του καὶ ἐξηπλάθη καὶ εἰς τὸν Παλαιὸν Κόσμον, ἐννοεῖ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ κάθε πρᾶγμα. Ἐμφανίζεται μὲ τὴς παραδοξότερες καὶ τὴς πιδ ἐξωφρενικῆς θυεῖς διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν, νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ συναρπάσῃ πελάτας. Ἀπὸ προχθὲς ἔχει ἐμφανισθῆ πάλιν εἰς τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους ὑπὸ τὴν μορφήν κομψῆς δεσποινίδος, ἡ ὁποία μὲ μίαν τσαντίτσαν, περιέχουσαν ἐντύπου οὐκλίμας, καὶ μ' ἓνα μεϊδιάμα καὶ μίαν ὑπόκλισιν, μοιραεῖ εἰς τοὺς διαβάτας τὰ ἐντυπα. Ὁ διαφιημιζόμενος κατασηματάρχης ἐσκέφθη πολὺ πρακτικὰ. Ποιὸς θ' ἀρνηθῆ εἰς μίαν κομψὴν ντεμοναξέλαν, νὰ πάρῃ τὸ προσφερόμενον ἐντυπον χαρτάκι, τὴν στιγμὴν ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα χαριτωμένο μεϊδιάμα καὶ μίαν ὑπόκλισιν;

Τὰ θέατρα τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ἀκολουθοῦν τὴν πορείαν τοῦ καιροῦ καὶ κλείουν τὰς πύλας των μὲ εἰσπραεῖς ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰς διὰ τοὺς θιασάρχας, πραγματοποιηθείσας καθ' ὅλην τὴν ἐφ'ετεινὴν θερινὴν περίοδον. Ἐκεῖ ὅπου ὀλο τὸ καλοκαίρι ἐπλημμυροῦσαν τὰ φῶτα καὶ ἠκούετο ὁ ὄρυξος τοῦ θεατρικοῦ κόσμου βασιλεύει ἡσυγία καὶ νέκρα. Καὶ τὰ παρασκήνια ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὸν θόρον καὶ τὴν νευρικότητα, ἡ ὁποία ἐπικρατοῦσε μετὰ τῶν ἠθοποιῶν εἰς νυκτερινὰς ὥρας, διὰν ἐτοιμάζετο ἡ παράστασις καὶ ἀντιχούσαν εἰς τοὺς ξύλινους θόλους των οἱ ἦχοι τῆς καντονετίας τῆς ἐπιθεωρήσεως. Μιὰ βασιλεία τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου ἐξέλπειτε, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι μὲ τὴν αὐτὴν δραστηριότητα καὶ τὴν αὐτὴν ζέσιν.

Τὸ κακόμοιρον τὸ Πανεπιστήμιον νέας πάλιν ἀμαρτίας φαίνεται ὅτι εἶχε. Ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένην ἐποχὴν τοῦ πολέμου τοῦ 1913 διαρκῶς κάποιο ἐμπόδιο θὰ προβάλλῃ, κάποια νέα ἀνάγκη θὰ παρουσιασθῆ, γιὰ κατὰ νῦν θὰ χρησιμοποιηθῆ ἔκτος ἀπὸ τὸν προορισμὸν, τὸν ὁποῖον ἔχει. Πέρισον ἡ ἐπιστρατεύσεις, ἐρέτος οἱ ναῦται καὶ τὰ ξένα ἀγγήματα, διακόπουν κάθε λίγο τὰ μαθήματα διὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν ἄλλα ἀνάγκαι. Ὅποιοδήποτε ὄμιος αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποχρῶν λόγος νὰ διακόπεται ἡ σειρά τῶν μαθημάτων τῶν διαφόρων σχολῶν καὶ κάποια λύσις εἶναι δυνατὸν εὐρεθῆ, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν ἀπροσκόπως τὰ μαθήματα. Δὲν εἶναι δικαιοσύνη, ὅτι δὲν ἔχομεν καιρὸν μὲ τὰ γεγονότα ποὺ συμβαίνουν σήμερον νὰ φροντίσωμεν διὰ πράγματα ἐπονοσιώδη, ὅπως ἡμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ ἡ λειτουργία τῶν Πανεπιστημιακῶν μαθημάτων, ἐνῶ πρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ πολὺ σοβαρότερα.

Μιὰ ὥρα ἀρκεῖ νὰ κανονισθῆ καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπὸ τοὺς ἀρμόδιους, διότι περὶ διαστήματος χρονικοῦ μᾶς ὥρας πρόκειται. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ἀδικηθοῦν ὀλο οἱ μέλλοντες ἐπιστήμονες καὶ νὰ χάνουν τὸν καιρὸν τους γυρίζοντες εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ σκοτιώνοντες τὴς ὄρες τους εἰς τὸ παιχνίδι τῆς πρέφας. Δὲν εἶναι μόνον τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον. Καὶ διὰν ἡμποροῦμεν νὰ φροντίσωμεν καὶ διὰ τὸ μέλλον, πρέπει νὰ τὸ κάμνωμεν ἄνευ οὐδεμιάς ἀναβολῆς.

Τὸ κουτσομπόλευμα καὶ ἡ κακογλωσσία εἰς τὰς συνοικίας πῆρε καὶ ἔδωκε τὰς τελευταῖας αὐτὰς ἡμέρας, ὑποβοηθούσης καὶ τῆς σελήνης, ἡ ὁποία δὲν ἀφίνει εὐκαιρίαν νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ μὴ ὑποβηθῆ καὶ αὕτη εἰς κατὰ. Ὅλος ὁ συνοικιακὸς γυναικόκομος, ὁ νέος, ποὺ καταναλισκεῖ τὴν ἡμέραν του εἰς τὸ βελόνι, καὶ ὁ γεροντικός, ποὺ σέρει τὰ ἔτη μαζί μὲ τὴν ποδιάραν ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα ἕως τὸ μαγειρεῖον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἕως τὴν ἀδλὴν, ὅπου φυλάσσονται ἡ κόττες, ξεπρόβαλε ἀπειλητικὸς, ὀργίλος, θυμωμένος, μανιώδης καὶ ἡ γλωσσοῖσα κόβει, κόβει! Ἀφορμὴν ἔδωσαν τὰ γεγονότα. Καὶ ἡ γυναικεία γλώσσα, ὁ καταράκτης αὐτὸς ὁ ἀκατάσχετος καὶ μανιώδης ἐστηρίχθη ἐπ'αὐτὸν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν πόρταν καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ κουκουσουρέμα καὶ τὴν κακογλωσσία, πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ νέκταρ τῆς τροφῆς τῆς καὶ ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζῆσῃ.

Μέσα εἰς τὴν πολυθόρυβον καὶ μαινομένην ἀπὸ δικαιολογημένην ὄργην καὶ ἀγανάκτησιν συγκέντρωσιν κόσμον προχθὲς τὸ βράδυ ἔξω ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν θέατρον, ὅπου εἶχον στρατιωστῆ οἱ Γάλλοι πεζοναῦται, ἠνοιχθῆ ἔξαφνα ἓνας δρόμος καὶ τὸ πλῆθος ὑπέκωρῃσεν εὐλαβῶς, ὥσάν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ καμμιὰ δεσποτικὴ συνοδεία. Ἦτο τὸ φαγητὸν τῶν ναυτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκομίζετο ἀπὸ παρακείμενον ρεσιωρᾶν μὲ μακρὰν συνοδείαν γκαρσονιδῶν καὶ τὸ φαγητὸν αὐτὸ ἦτο πλουσιώτατον εἰς μερίδας καὶ εἰς ποιότητα. Οἱ ἱδιοὶ μας στρατιῶται καὶ ναῦται ποὺ ἦσαν γύρω καὶ εἶδον τὴν συνοδείαν αὐτὴν δὲν ἐβίασαν καὶ ἀνεφώνησαν:

— Καθ' ἡμέραν ἐλλήνικῆ στρατὴ μὲ τὴν ἀθάνατην ῥέγκα καὶ τὴς πατροπαράδοτες ἐλλῆς!

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἐνθουσιασθῆ καὶ ξετρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπόβασιν τῶν Γάλλων πεζοναυτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶναι αἱ διάφοροι ποιότητες καὶ προελεύσεως Γαλλεῖς γκουβερνάντες, οἱ «φύλακες ἀγγελοὶ» ποὺ παιδαγωγοῦν τὴν εὐημεροῦσαν Ἀθηναϊκὴν νεότητα. Εἰς τὸ Ζαπτεῖον, ὅπου ἔχουν στρατιωστῆ τὰ ξένα ἀγγήματα, σημειοῦται καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς

ἡμέρας συγκέντρωσις ὀλων τῶν διεθνῶν αὐτῶν προϊόντων, καὶ αἱ διάφοροι «ἐνστιτουτρίς» ἐπανεῦρον παλαιὰς γνωριμίας (-). Τὰ παγκάκια τοῦ δροσοβόλου πάχρον παρίστανται μάρτυρες θερμῶν ἐξομολογήσεων καὶ τρυφεροτήτων. Τὸ ἀπλανὲς βλέμμα τῶν Γάλλων πεζοναυτῶν μέσα εἰς τὸ μυροβόλον καὶ θαυμάσιον ἐκεῖνο περιβάλλον ἀναζητεῖ μὲ ἐπιμονὴν τῆς «κομπατριὸτ» ποὺ θὰ τοὺς χαρίσων ὀλίγας στυγμὰς εὐχαρίστου καὶ πατριωτικῆς συντροφιάς.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Γιὰ Σένα Βασιλῆα,
ποὺ ἡ ἀδλὴ σιεφανόνει
τὸ διαμαντινοῦ Στέμμα
ποὺ ἄξια τὸ φορεῖς
στὴν Ὀθωνίαν ἡ καρδιά
μία φωνὴ ἠρώνει
Σ' ἐπὶ τῶν ὀνείρων θεῖμμα
πολλὰ εἶπ' ἐν νύκτι.
Πολλὲς καὶ θυμωμένες
Σὰν φέλαξεν ἡ Μαίτρα
Ἀησιότι

νὰ γράψῃς Σὺ σελίδες
στὴν Ἑθνικὴ Ἱστορίαν
πράξεις ἀντρωμιμένες
στολίζου τὴν Πορφύραν
τοῦ Θρόνου καὶ ἀλονγγίδες
ὡς ἐν προτοκοποιεῖ.
Πάλιν Σὺ περιμένουν
τὸν Ἐνδοξο Ἀρχηγόν
στὴς Ἀπειρῆς νὰ φέρων
τῆς Νίκης τὸν Ναόν.

Π. Α. ΜΑΡΚΕΤΟΣ

ΔΕΙΞΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΛΗΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Περασμένα μεγαλεῖα καὶ διηγῶν-
τάς τὰ νὰ κλαῖς. ΣΟΛΩΜΟΣ

Μὲς τὸ λιουῖρι τοῦ μεσημεριοῦ ὁργανέτο σκορπιεῖ τοὺς ἠχους μιᾶς ξεγασμένης μουσικῆς. Καὶ τὸ τραγοῦδι, βραχνὸ σὰν μοιρολόι, ξυπνᾷ μέσα μου μὲ τὴς ξεκουρηδισμένες χορδὲς τὸν πόνου πάλιους πόνους μιᾶς ἀγύριστης ζωῆς.
Ὁ πόθος μου, ποὺ κοιμότανε, ἀντρεῖται μὲ μιᾶς καὶ προχωρᾷ στὸ παράθυρο, ἐνῶ τὸ χεῖρ μου χαῖδεύει τ' ἄσπρα μου μαλλιά. Κυττάζω στὸ δρόμο τὸν κοκκαλιάρη τὸν ὀργανοπαίκτη, ποὺ σκυφτός, μὲ τὸ πρόσωπο βαθουλωμένο καὶ τὰ μάτια πεταμένα ἀπὸ τὴς κόγχες, γυρίζει, γυρίζει ἀδιάκοπα τὸ στρόφαλο τοῦ θρήνου:

Γύρε τ' ὄμορφόν σου τὸ κορμὶ στὴν ἀγκαλιά μου,
ἵδρε γύρε νὰ χορτάσῃς τὰ φιλιά μου...

Κι' αὐτὰ τὰ κοινὰ λόγια, γραμμένα σὲ πιδ κοινὴ μουσικὴ, ξανοίγουν μπρὸς μου τὰ περασμένα χρόνια καὶ ἡ ἀνάμνησις τοὺς χαμόγελο πικρὸ ζωγραφίζει στὰ χεῖλι μου. Τ' ὄργανέτο κλαίει βραχνὰ τώρα καὶ τὸ τραγοῦδι του μοιάζει σὰν λυγμός. Κ' ἐνῶ ἓνα δάκρυ ἀγοχυλᾷ ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου, νοιώθω μέσα μου μιὰ χαρὰ ἀλλόκοτη, μιὰ ἀνακούφιση ἀνεξήγητη.
Τὸ στρόφαλο γυρίζει, γυρίζει...

Γ. Α. ΠΡΑΤΣΙΚΑΣ

Ἀνέκδοτον τοῦ Ραφαήλ.

Ὁ Ραφαήλ ἀγαποῦσε τὸν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀπολαυστικὸν βίον καὶ συχνὰ ἔβγαλε εἰς περίπατον, περὶστοιγούμενος ἀπὸ πλῆθος θαυμαστῶν του. Κάποτε καθ' ἕδρὸν τὸν συνήνητησεν ὁ Μιχαήλ Ἀγγελος, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰρωνικῶς:
— Ποιὸς εἶναι αὐτός, ποὺ περπατεῖ μ' ἐπιτελεῖο, σὰν στρατάρχης;
Ὁ Ραφαήλ, ἀκούσας τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἀπήντησε:
— Ποιὸς εἶναι αὐτός, ποὺ περπατεῖ πάντοτε μόνος, σὰν δῆμιος;
Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς δὲν ἦτο ἀδικαιολόγητος. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι κάποτε ὁ Μιχαήλ Ἀγγελος ἔζησε βίον μαχαίροβγάλτου.

Ἐνοσπῶν Φοιμηθῆς

Δικηγόρος.— Δὲν μοῦ λές, μάρτυς, πόσο πληρώνεσαι γιὰ νὰ λές ψέμματα;
Μάρτυς.— Πάντοτε λιγώτερο ἀπὸ σῆς, κύριε δικηγόρε!

Ἐγένετο λόγος γιὰ τὴν ὕγρασιαν τῆς γῆς:
— Δὲν μοῦ λές, Νίκο, πῶς ἐξηγεῖται ἡ ὕγρασιαν τῆς γῆς;
— Ἡ γῆ, στρεφόμενη περὶ τὸν ἄξονά της, τόσο γρήγορα τρέχει καὶ... ἰδρώνει!...

Νίκος Πανουτσόπουλος

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

— Μή σε νοιάζει, γιατρέ, κι' εντός ὀλίγου θά ἰδῆς πράγματα, ποῦ θά σέ κάμουν νά μείνης μέ τό στόμα ἀνοιχτό!

— Ἀπολύστατον. Κανόνιστε τήν ὄραν ποῦ θέλεις νά ἔχῃς αὐτό τό ἀποτέλεσμα καί μ' ἕνα σταγονόμετρο σταῖζε εἰς τὰ μάτια σου μίαν σταγόνα ἀτροπίνης. Ἡ διαστολή ἐπέργεται μόνη τῆς καί ἀκινδύνως, ὅπως καί εἰς τὰ μάτια τοῦ ὑπνωτισμένου.

— Εὐχαριστῶ, γιατρέ, γιὰ τήν ἀσθένειάν σου καί περιμένετε ἐντός ὀλίγου μυστήρια.

— Ἐδῶ χρειάζεται τώρα μεγάλη προσοχή, εἶπα εἰς τόν ἑαυτόν μου, ἐνῶ ἔδωκα ἀπό τό ἰατρεῖον τοῦ κ. Μαυρουκάκη. Εἶναι προφανές, ὅτι πρόκειται νά παίξω ἀσχηματισμένον παιχνίδι, γιὰτί πηγαίνω εἰς τό στόμα τοῦ λύκου. Πηγαίνω γιά νά παίξω ἕνα πολύ δύσκολον ρόλον, σάν ἡθοποιός εἰς τό θέατρο, καί τόν ρόλον αὐτόν πρέπει νά τόν παίξω καλά.

Μέ αὐτάς τās σκέψεις εἶχα φθάσει εἰς τό γραφεῖόν μου, ἀφοῦ ἐκάνονισα μερικῆς ἐργασίας μου, κατέστρωσα κατόπιν τό σχέδιόν, ἐπί τοῦ ὁποίου θά ἐβάδιζα ἐκεῖνο τό βράδυ. Καί ἔπρεπε νά ἐνεργήσω μέ ἄληθνη μου τήν δραστηριότητα, ἔγων ὑπ' ὄψει μου ὅτι παίξω τό δυνατώτερον καί ἐπικινδυνώδεστόν μου αὐτό.

Ἐἶπε νυκτώσει, ὅταν βγήκα ἀπό τό γραφεῖον. Τό μου καλακί μέ τήν ἀτροπίνην εὐρίσκειτο πάντοτε εἰς τήν τσέπη μου καί τό ἔσφιγγα μέ τό χέρι, στηρίζοντας εἰς τό πολύτιμο αὐτό γιά μένα ὑπό τās μεγαλειότητας μου ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Τά κέντρα πλημμυρισμένα ἀπό κόσμον. Ἀπό τόν κόσμον ἐκεῖνο τόν πολυσύνθετον, ποῦ εἶχε πλημμυρίσει ἐκεῖνη τήν ἐποχή τήν Ἑλληνική πρωτεύουσα, φεύγοντα ἀπό ὅλες τίς γωνίας τῆς γῆς, ὅπου ὁ πόλεμος εἶχεν ἀπλώσει τίς καταστρεπτικές πτέρυγές του. Ἡ Ὁμόνοια καί τὰ Χαυτεῖα μέ τὰ κέντρα τους, ἡ γωνία αὐτή τῶν Ἀθηνῶν μέ τήν ἡσυχία ἄλλοτε ὄψι τῆς, μέ τό κουλὲρ τοκὰλ μίᾶς ἐποχῆς, μέ τίς γνωστές φυσιογνωμίας, τίς ἰδίαις πάντοτε, τήν αὐτήν ὄραν, εἰς τὰ ἴδια τραπεζακία, εἶχαν ἐξαφανισθῆ τώρα, ἀντικατασταθέντα ὅλα, μέ μιά βαβὴλ νέων προσώπων κάθε φυλῆς, πολυτάραχον καί βομβοῦσαν μέσα εἰς τὰ διάφορα κέντρα καί κάτω ἀπό τούς γειμάττους τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός. Μιά νέα ζωὴ εἶχεν ἀποκτήσει ἡ πρωτεύουσα μέ τήν κίνησιν αὐτήν καί τό γρῆμα ἄφρονον ἐκυκλοφοροῦσε εἰς τήν ἀγορᾶν καί σκορπιότανε εἰς τὰ κέντρα τῆς ἀναπαύσεως καί τῆς ἀπολαύσεως.

Ἀἴρνης ἐκεῖ ποῦ ἔκαμπα τήν Ὁμόνοιαν πρὸς τήν ὁδὸν Πανεπιστημίου τό μάτι μου πῆρε τήν Λολόττα, ποῦ ἔπαιρνε ἐκεῖνη τήν ὄραν τὸ ὁρεκτικόν τῆς, εἰς ἕνα γωνιακὸν τραπεζακί τῆς «Ἠθῆς» κάτω ἀπὸ τό ὑπόστεγον. Ἡ Λολόττα, ποῦ μέ εἶχε παρατηρήσει καί αὐτὴν με πρόλαβε καί μέ φώναζε νά καθίσω. Σκέφθηκα, ὅτι καλλίτερα εὐκαιρία δὲν μπορούσα νά εὔρω. Πλησίασα καί κάθισα πλάι τῆς. Τὰ μάτια τῆς πάλιν εἶχαν κορφοβῆ ἑπάνω μου. Ὡ ἐκεῖνα τὰ μάτια τῆς δὲν θά τὰ ξεχάσω ποτέ! Τώρα ἐξηγοῦσα γιὰτί γῆς τό βράδυ ἦταν κορφοβῆ διαρκῶς μέσα εἰς τὰ δικά μου, σάν νά ἦθελαν νά με ὑποτάξουν, νά με καταστήσουν ὑπογεῖριον κάθε ὀρέξεως καί κάθε θελήσεώς τῆς. Καί ἤξερε ἡ Λολόττα τήν γοητεία ποῦ ἐξασκοῦν τὰ μάτια τῆς, ἕνα στόλισμα τῆς ἐμορφῆς τῆς. Ἦτο δὲ ἀληθινὰ πολὺ ἔμορφη ἡ πεταλούδα αὐτῆς τῆς «Χαραυγῆς». Ἀλλὰ μέσα εἰς τήν ἔμορφήν τῶν ματιῶν τῆς, γιά τὰ ὁποῖα, ὅπως μᾶς διηγεῖτο κάποτε, εἶχαν μονομαχῆσαι σωρεία λεόντων καί ἑνας νεαρός δοῦξ εἶχε σκοτωθῆ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Δὲν ἦσαν μάτια ἀπλᾶ ἐκεῖνα. Ἐἶχαν μιά ἰδιαίτην ψυχὴ καί μιά ἰδιαίτην δύναμιν. Καί ὅταν, παιχιδιάρικα καί γελαστά χάριδεον μέ τό ἀπαλὸ βλέμμα τους, καί ὅταν ἐξετόξευον σάν ἀστραπὴς τό μῖσος, καί ὅταν φωτοβολοῦσαν ὀργισμένα, καί ὅταν ἀκόμη ἤσυχον καί σάν ναρκωμένα ἐπλανῶντο γύρω, κούρασμα ἀπὸ μιά στιγμὴ ἀπολαύσεως

ἡδονικῆς, πάντοτε διετήρουν τήν γοητεῖαν, τό θέλητρον, τήν ἰδιαίτην ἐκείνην ὑπεροχὴν τους καί σοῦ εἶδον νά καταλάβῃς, ὅτι ἐδοκίμαζαν ἕνα αἰσθημα, σάν τὰ ἔμορφα καί χαϊδεμένα σκυλάκια μερικῶν ζωοφίλων κυριῶν, ποῦ τὰ βλέπει νά πηδοῦν μέ ὑπερφάνειαν καί καμάρι γιὰτί αἰσθάνονται ὅτι βασιλεύουν μέσα εἰς τό σπίτι, κύριοι τῶν πάντων καί ὅτι κάθε θέλησίς τους, φθάνει νά ἐκδηλωθῇ ἀμέσως διὰ νά πραγματοποιηθῇ. Καί σ' ὅλας τῶν τās ἐκφάνσεις καί στήν ἐκδήλωσιν ὅλων τῶν συναίσθημάτων δημιουργοῦσαν θαυμαστάς, λάτρεις, σκλάβους.

Τί ἔλεγα λοιπόν; Ἄ! τὸ βλέμμα, ποῦ μου ἐξετόξευε τὰ μάτια αὐτά, προσπαθοῦσε νά εἰσχωρήσῃ μέσα εἰς τὰ δικά μου, νά χωθῇ μέσα εἰς τήν σκέψιν μου, νά ἐξερευνηθῇ καί τίς πῖθ σκοτεινότερες γωνίας τῆς καί νά μᾶθῃ τās ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὰ γβεσινὰ γεγονότα καί τās σκέψεις μου. Καμμιὰ λέξις ὅμως, καμμιὰ νόξις δι' ὅσα συνέβησαν μέσα εἰς τό ὑπόγειον τῆς ὁδοῦ Μαυρομυγᾶλη. Ὑπάρχουν περιστάσεις, ποῦ ἐπιβάλλουν τήν σιωπὴν γεγονότων, σάν νά μὴ συνέβησαν, σάν νά μὴ μεσολάβησαν εἰς τήν ἐξέλιξιν μίᾶς ὑπόθεσεως. Τὰ δύο πρόσωπα, ποῦ ἔλαβαν ἐνεργὸν μέρος καί ἀπετέλεσαν τούς ἥρωας τῶν γεγονότων αὐτῶν, συναντῶνται καί ἐκεῖ ποῦ ἔχουν τήν ἐπιθυμίαν ν' ἀνοίξουν τό στόμα τους καί νά ἐκταθοῦν εἰς ἐξηγήσεις, σιωποῦν, κάμνουν πῶς δὲν ξέρουν τίποτε, γιὰτί ἔχουν ὑπ' ὄψει τους κάποιο σχέδιον, ἡ γιὰτί δὲν συμφέρει καί εἰς τοὺς δύο νά ἀνοίξουν τό στόμα τους ἐπὶ τῶν γεγονότων αὐτῶν. Αὐτὸ συνέβη στήν Λολόττα καί σ' ἐμένα. Δὲν τήν συνέφερε νά πῇ τίποτε, γιὰτί σκόπευε νά με παρασύρῃ ἐκεῖνο τό βράδυ καί νά συνεχίσῃ τήν ἐξερεύνησιν τοῦ μυστηρίου, ποῦ παρουσίαζε. Ἐγὼ πάλιν μέ συνέφερε νά μὴ δείξω, ὅτι θέλω νά μᾶθω τήν ἐξηγήσιν τῶν συμβαινόντων εἰς τό ὑπόγειον, δὲ νά ἐπιτύχω τούς σκοπούς μου. Καί ὅταν τὸ γκαρσόνι μου ἔφερε τὴν μπόσα καί ἐφυγε, ἡ Λολόττα μ' ἐρώτησε:

— Θάρθῃς τό βράδυ στήν «Χαραυγῆ»;

— Δὲν μπορῶ, παιδί μου, ἔχω δουλειά, ἀπῆντησα, μέ τήν πεποίθησιν ὅτι θά ἐπιμείνῃ γιά νά με παρασύρῃ.

— Ἐχεις δουλειά! Διαρκῶς ἔχεις δουλειά, ὅποτε καί ἂν σὲ βλέπω πάντοτε δουλειές, ἀσχιολές, ὑποθέσεις, σκοτούρες!... Μὰ ἄριστὰ τα λοιπὸν λιγάκι καί κούττα καί τήν διασκέδασι...

— Μά, παιδί μου, ἐπ' ὅσον ἔγω ἀναλάβει ὑποχρεώσεις...

— Βὰ τ' ἂν... καί ἐσὺ καί αἱ ὑποχρεώσεις σου πῆς πῶς δὲν εἶπες νά ἔλθῃς. Ἄφησε τίς προφάσεις. Κεῖνα ὅμως...

Ἀισθάνθηκα τὸ σῶμα τῆς Λολόττας νά με πλησιάζῃ, νά ἀκουμπᾷ ἑπάνω μου. Τὸ χέρι τῆς ἔπιασε τὸ δικό μου.

— Λοιπὸν δὲν καταλαβαίνεις τίποτα, δὲν τὸ καταλαβαίνεις πῶς ἐγὼ, ἐγὼ θέλω νά ἔλθῃς ἐκεῖ, γιά μένα; Ἐλα, σερί, δὲ θά μοῦ τὸ ἀνηθῆς; Ὡ θάρθῃς ἀπόψε στή «Χαραυγῆ» καί θά πᾶμε ἐξω εἰς τοὺς ἀμπελοκήπους ἔπειτα καί θάρθῃς καί σὲ τὸ σπίτι μου καί θάρθῃς: κάθε βράδυ, γιὰτί τὸ θέλω ἐγὼ. Ἦ μήπως δὲν τὸ ἀξίζω;

— Λολόττα, θά προσπαθῆσω.

— Ὅχι νά προσπαθῆσῃς. Θέλω νά μοῦ πῆς πῶς θάρθῃς ὠρισμένως. Ἔ; πῆς μου, θάρθῃς!

— Θάρθω ναί.

— Στίς ἔντεκα;

— Στίς ἔντεκα. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

I. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 13 ἔτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθεὶς. Ὑψηλῆς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιωδοικοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔγινε ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφόρου εἰς τὸ ὕψωμα 172, παρὰ τὸ Ἡράκλειον ὁρισθεῖσα ψευδομάχη τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν. Οἱ πρόσκοποι συνεκεντρώθησαν τὴν 7.15 π.μ. ἐπισθεν τῶν Β. σταύλων καί διὰ τοῦ τραῦ τῆς ὁδοῦ Πατησίων ἐφθασαν εἰς Ἀλυσσίδαν καί περὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸ παρὰ τὸ Ἡράκλειον ὕψωμα 172. Συγχρόνως αἱ ὁμάδες τῆς ἐπιθέσεως διὰ τοῦ σιδηροδρόμου Κηφισίας ἐφθασαν εἰς Ἡράκλειον. Τὴν 10 π.μ. ἤρχισεν ἡ ἐπίθεσις διὰ τριῶν σημείων, ἧτις ἀπέβη ὑπὲρ τῆς ἐπιθέσεως. Ἐλθε δὲ περὶ τὴν 12 μεσημβρινήν. Τὴν ἀσκήσιν ἐπέβλεπεν ὁ ἐφορὸς Ἀθηνῶν κ. Μινδλερ. Κατόπιν ἐξεκίνησαν καί διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀλυσσίδας-Τατοῦ Σπηλιᾶν τοῦ Παπαλευτέρη διελθόντες διὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐπέστρεψαν δὲ διὰ τῶν ὁδῶν Πατησίων καί Πανεπιστημίου εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν, διαλυθέντες τὴν 5.20 π.μ.

Β. Γ. ΒΑΛΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόσκοπος Γ' ὁμάδος).

«Λεγὼν Ἑλληνοπαίδων». — Ὁ νέος ἰδρυθεὶς Ὀμιλος Προσκόπων «Λεγὼν Ἑλληνοπαίδων» ἐξακολουθεῖ τās ἐγγράφους τῶν Προσκόπων καθ' ἐκάστην εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ὀμίλου Μητροπόλεως 42 ἀπὸ 11 π.μ. — 4 μ.μ. καί 4 1/2 — 6 1/2 μ.μ. Αἱ ἐγγράφαι γίνονται κατόπιν αἰτήσεως τοῦ προσερχομένου Προσκόπου, ἡ δὲ φοίτησις εἰς τὸν Ὀμιλον κατὰ τρόπον οὐδὲως κωλύοντα τὴν εἰς τὰ σχολεῖα φοίτησιν.

Ὁ Ὀμιλος θά εἰσαγάγῃ πολλὰ νέα σποδὸς οὕτως ὥστε ἡ εἰς αὐτὸν φοίτησις νά καθίσταται ἀπ' ἐνὸς μὲν τερπνὴ, ἀπ' ἑτέρου δὲ διδακτικὴ. Ὁ Ὀμιλος ἔχει καί Ναυτικὸν τμήμα διὰ τοὺς βουλομένους νά καταταχθῶσι εἰς τὰ Ναυτικά.

Μέχρι σήμερον αἱ συσταθεῖσαι ὁμάδες ἐξέδραμον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἔγιναν πρακτικαὶ διδασκαλίαι εἰς ἅπαντας τοὺς Πρόσκόπους Πεζικοῦ καί Ναυτικοῦ τμήματος.

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΑΓΚΥΡΑΣ»

Ἐξεδόθη διπλοῦν τὸ τεῦχος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἀρχαία Ἱατρικῆς καί Βιολογίας», ἐπιμελεία τοῦ Ἐκ-

δοτικοῦ τμήματος τοῦ Ὄμιλου Ἀγκύρας μέ πικρολυτῆτην καί λίαν ἐνδιαφερόμενον ὄντα. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀρθρῶν καί μελετῶν, ἀναφέρονται τās τῶν κ. κ. Α. Τράντα ὀφθαλμιάτρου, ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοσκοπήσεως τῆς ἰριδοκρατίου γωνίας, Ι. Παπαθεοδώρου, γενικοῦ ἀρχιάτρου ἐπὶ τῆς ἐν πολέμῳ χειρουργικῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλῆσι καί Ρωμαίοις, τὸν ἐναρκτήριον λόγον τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Μέρομηκα, Θεραπευτικὴν ἐπιθεώρησιν κλπ. Ἐν παραρτήματι δὲ καί εἰς ἴδιον τεῦχος, δημοσιεύεται ἐπιμελημένη καί διορθωμένη ἐκδοσις, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σωζομένων, σήμερον κατεμένων, τῆς Πραγματείας Ἱατρικῆς τοῦ Παύλου Αἰγινήτου.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΔΗΨΙΣ

Με πολυβόλα κόμισαν οἱ ξένοι κι' ἦθος ἄριον καί τοῦ Δημοτικοῦ προχθὲς πῆραν τὸ βιοτιάριον. Τὸ πρᾶγμα βροῖκο φωνικόν γιὰτί μοσεῖς, καλέ μου, νά ἐκλάβῃς καί τὸ θάνατον ὡς... θάνατον πολέμου. Μὰ ἐμεῖς, κι' ἂν μᾶς ξεκοῦμισαν μετ' ἐλθενείας πάσης, καί πάλιν δὲν θά παύσωμεν ποσῶς... τās παραστάσεις. ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΣΟ

Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον:

— Κύριε δικαστή, ἐγὼ εὐρίσκω ἄδικον ἐντελῶς νά με βλάτετε στή φυλακὴν γιά τίς κόττες ποῦ ἔκλεψα, περισσότερες μέρες φέτος ἀπὸ πέρσι, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι τόσο φθνὰ ἐφέτος τὰ πουλερικά.

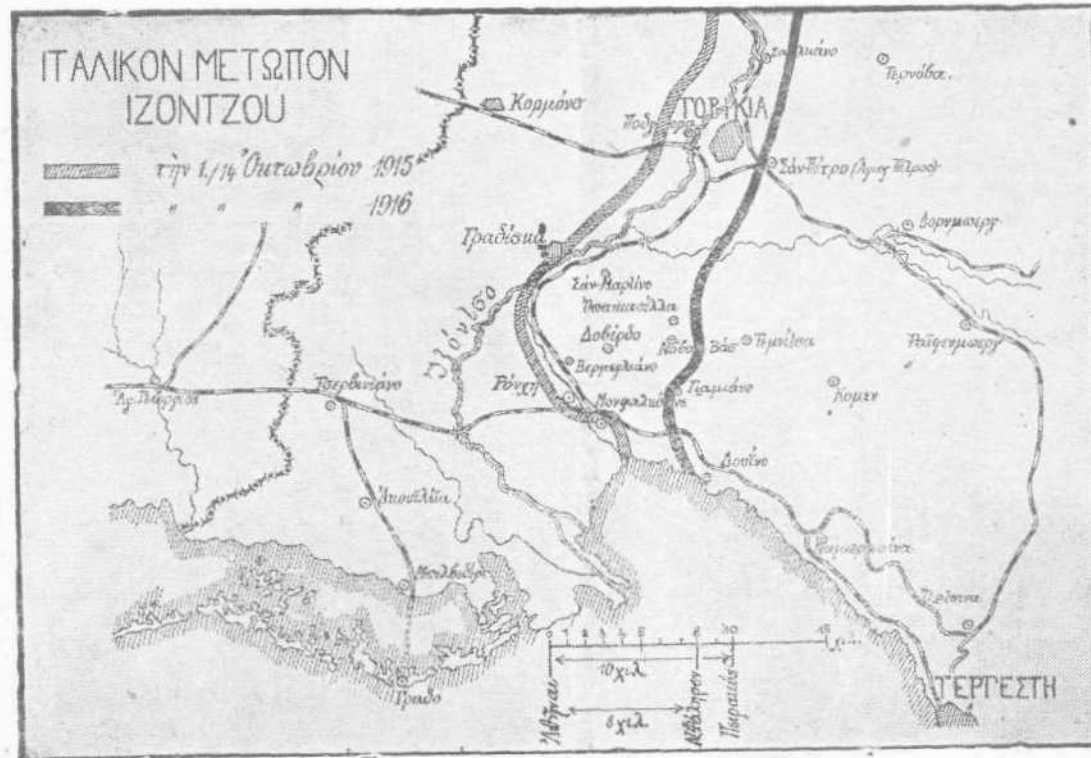
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870

ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

Μεγάλα ἀποθήκα χάρτου Ἐφημερίδων, Περιοδικῶν καί πάσης ποιότητος. — Μεγάλα ἀποθήκα εἰδῶν Γραφικῆς Ὑλῆς. — Ἐργοστάσια Καυσίτων, Φακελλίων, Φαιτογραφικῶν χαρτονίων κλπ. — Τμήμα εἰδῶν διὰ σφραγίδας ἐξ ἐλαστοῦ καί μετάλλου ὡς καὶ δι' ἐπιγραφῶν διὰ φύρας. — Ἀτμοκίνητον Τυπογραφεῖον μὲ 10 πιεστήρια.

* ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ *

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. — Ἡ μαῦρη γραμμὴ δεκνύει τὸ μετακινεῖσθαι τῶν Ἰταλῶν κατὰ τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1915. Ἡ διακεκομμένη τὸ μέτωπον τῆς 14 Ὀκτωβρίου τοῦ 1915. Τὸ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γραμμῶν διάστημα εἶναι τὸ κερθὸν κατὰ τὸ ἐνιαύσιον αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἕδαφος ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ ἀρχιστρατήγου Καντόνα.

A. DAUDET

* Σ Α Π Φ Ω *

(Σύμφωνα με το κρητικό έθνος)

Την άλλη μέρα, το πρωί, ο θεός του έφθασε δίλος κέφι, χαλάντας τον κόσμο από τις φωνές. Έννοούσε να ξοδέψει μερικά ενδοσφύρα για να προσφέρει ένα γεύμα στην έξοχη στην άνεστιά του!... Ο Ζάν όμως του έκοψε όλη την όρεξη και τον έκανε να συνέλθει, όταν του θυμήσε πως έπρεπε να συμβουλευθούν τον Ιατρόν Μπουσερώ για την αρρώστια της μητέρας του.

— Όχι, θεϊέ μου, δεν θα φάμε στην έξοχη, αλλά στα Ήλυσια, και θα πάμε ύστερα στον Μπουσερώ.

Η αλήθεια είναι, ότι ο Σεζαίρ στο δρόμο, καθώς έρχόταν, φανταζόταν ένα γεύμα έξοχο και πολύ διαφορετικό από εκείνο, που ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν εις το ρεστοράν των Ήλυσιων. Έν τούτοις δεν επέρασαν κι άσχημα. Έκάθησαν εις την ταράτσα του ξενοδοχείου, από κάτω από τις άνθισμένες ακακίες και τα γιαπωνέζικα δένδρα. Στο γειτονικό καφεκονσέρ έκιαν πρόβα και ή πετιχτή μουσική του συνόδου το γεύμα τους από την αρχή έως το τέλος. Ο Σεζαίρ, πολύ φλύαρος, πολύ γκαλάν, έβαλε όλα τα δυνατά του για να θαμπώσει την Παριζιάνα. Έκορόιδενε τα γκαρσόνια και δεν άφινε περίστασι, που να μη φανή ότι ξέρει τον κόσμο, όλα περιφρονών και όλα σατιρίζων. Η Φανή γελούσε στο κάθε άστεϊό του με το χαρκτηριστικό γέλιο, που ακούγεται στα σελιφά των καφεσιαντών. Ο Ζάν με μεγάλη τον λύπη έβλεπε αυτήν την οικειότητα μεταξύ του θείου του και της φίλης του, τους οποίους εάν κανείς τους έβλεπε θα τους θεωρούσε για δυό έρωτευμένους εικοσιμετείς. Ο Σεζαίρ ύστερα από το γλυκό κρασί των επιδορπίων, είχε γίνει πολύ αισθηματικός. Μιλούσε για το Καστιλέ, για την Ντυβόννη και για τον αγαπημένο του Ζάν, για τον όποιον έλεγεν, ότι θα είναι εύτυχης να ξέρη, ότι ζή πάντοτε με τη Φανή, μια γυναίκα σβαρή, ή όποια τον φυλάει από πολλές νεανικές τρέλλες. Μιλούσε στον άνεστιά του σαν σε νύφη και τον συνεβούλευσε, παίνοντάς του το χέρι, ένφ τα μάτια του τον κυτούσαν οβυσμένα και ύγρα από τους καλνούς της μέθης.

Το γεύμα τελείωσε και ο Ζάν με τον θεϊό του έπηγαν στον Μπουσερώ, να τον συμβουλευθούν για την αρρώστια της καυμένης της μητέρας του. Έπεριμέναν περισσότερο από δυό ώρες, για τα ιδούν τον διάσημον σοφόν.

Ο Μπουσερώ άμέσως, μόλις του άνέφεραν περί τίνος πρόκειται, ένεθυμήθη ότι είχαν έπισκεφθή την κυρία Γκωσέν εις το Καστιλέ πρό οέκα έτών, κατά την αρχήν της άσθενείας της. Τους έρώτησε τας διαφόρους φάσεις και εκδηλώσεις του νοσήματός της και τους έβεβαίωσεν, ότι μετά τα νέα φάρμακα, τα όποια θα της δώση, θα ιδούν θανάσιμα αποτελέσματα. Συγχρόνως έγραψε μίαν μακροσκελή έπιστολήν προς τον συνάδελφόν του της επαρχίας τους. Ο θεϊός και ο άνεστιάς άκουγαν το τρίξιμο της πέννας, που κυλούσε στο χαρτί, και ήσθάνοντο την δύναμιν του Ιατρού, που τους γεννούσε την πεποίθησι και τους έκανε να πιστεύουν. Έβλεπαν τον Ιατρόν, καθώς οι πρώτοι Χριστιανοί τους Άποστόλους, να τους επιβάλλεται με μια άκατανόητη δύναμη στη σκέψι και να τους γεννά έλπίδες, που τις ενόμιζαν πριν για χίμαιρες, έλπίδες

που καταντούσαν πελοιδήσεις. Τους έκανε να πιστεύουν τις έλπίδες.

Όταν έβγήκαν έξω, ο Σεζαίρ ήταν πολύ σοβαρός. Όλη η εύθυμία του είχε φύγει.

— Θα γυρίσω τώρα άμέσως στο ξενοδοχείο, να έτοιμάσω τις βαλίτσες μου. Ο άέρας του Παρισιού με βιάπτει, το βλέπεις, μωρέ μου... αν μείνω περισσότερο θα κάνω τίποτα τρέλλες. Άπόψε κι όλα θα πάρω το τραίνο των επτά για να φύγω. Ζήτησε, σε παρακαλώ, συγγνώμην εκ μέρους μου από την άνεστιά μου.

Ο Ζάν προσεπάθησε να τον κρατήσει, φοβούμενος το παιδιάστικο μυαλό του και τις άπερισκεψίες του. Όταν δέ την έπομένην, μόλις είχε ξυπνήσει και έκέπτετο με εθχαριστήσι, ότι σε λίγο θα είχε είδησι του θείου του, ότι είναι κοντά στην Ντυβόννη του, έξαφνα τον βλέπει να μπαίνει με ένα ύφος που ήτανε να τον λυπάται κανείς:

— Ω, Θεέ! τί σάς συνέβη, θεϊέ μου; του έιπε μόλις τον είδε ο Ζάν.

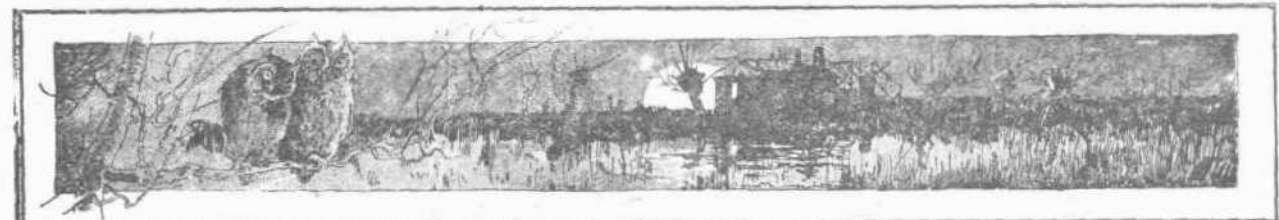
Χωμένος στο φωτέγι, που ρίχτηκε μόλις έμπηκε μέσα ο Σεζαίρ, άμύλητος και άκίνητος, έξεμισθηρέυθη μια συνάντησι που είχε την προηγουμένη, όταν έγύριζε στο ξενοδοχείο του. Μία συνάντησι που του θυμίσε τα νεανικά του χρόνια. Ένα πλουσιώτατο γεύμα και... και ύστερα... τη νύχτα... στο χαρτοπαίγνιο έχασε τις όκτώ χιλιάδες φράγκα... Ούτε μια πεντάρα δεν είχε πιά, τίποτα!... Πώς να ξαναγυρίση και κάτω, και να το πη της Ντυβόννης! Και το Πιμπούλετ που ήθελε ν' αγοράσή!... Και αϊφνιδίως τον έπιασαν κάτι λυγμοί! Έκρυψε με τα χέρια τα μάτια του, με το μεγάλο δάκτυλο έβούλωνε τ' αυτιά του και κλαίοντας με άπελπισία, έξομολογείτο όλη του τη ζωή σαν να ζητούσε συγγνώμην, ύβριζων τον εαυτόν του, για όλα όσα είχε κάνει. Ήταν ή ντροπή και ή δυστυχία των συγγενών του. Τέτοιους σαν κι αυτόν, όταν υπάρχουν σε μια οικογένεια, πρέπει να τους κτυπάν, να τους σκοτώνουν σαν τους λύκους. Χωρίς τη γεναιοφροσύνη του άδελφού του, που θα ήταν;... Φρίκη... αλλά του άξιζε... στα κάτεργα μαζί με τους ληστές και τους λωποδύτας!...

Και τα έλεγε όλα αυτά, ένφ τη φωνή του την έπνιγαν κάθε τόσο οι λυγμοί.

— Θεϊέ μου, θεϊέ μου! του έλεγε ο Γκωσέν περίλυπος και προσπαθών να τον σταματήσει.

Άλλά αυτός, με κρυμμένα τα μάτια και τ' αυτιά βουλωμένα, εξακολουθούσε να φωνάζη όλα τα σφάλματά του, ένφ ή Φανή τον εκύτταζε με οίκτον όλλά και θανάσιμν. (Η συνέχεια εις το προσεχές).

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ
Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ
9-12 και 3-5 καθ' έκάστην πλην της Κυριακής και Πέμπτης μ.μ.
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΗΣΙΩΤΟΥ 6'

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

ζ'. Έξωφλησις χρέους.

Και τώρα ο άναγνώστης θα είναι περιέργος να μάθη, γιατί ο κ. Δελαμόλ δεν έγινε δεκτός παρά τή Βασιλεί της Ναβάρρας, και γιατί ο Κοκκονάς δεν μπόρεσε να ιδή τον δούκα του Γκυζ, και επιτέλους γιατί, άφου και οι δύο, άντι να δειπνήσουν τρώγοντες φασιανούς, πέρδικας και δορκάδας, δειπνούσαν εις το ξενοδοχείον του «Ωραίου Άστέρος», τρώγοντες δμελέτταν με λίπος μαγειρευμένην. Και δια να τα μάθη αυτά, πρέπει να μάς ακολουθήση εις τα αρχαία ανάκτορα, όπως παρακολούθησμεν την βασίλισσαν Μαργαρίταν, την όποιαν ο Δελαμόλ είχαν άπολέσει βλέπταν προς την είσοδον της μεγάλης στοάς.

Ένφ ή Μαργαρίτα κατήρχετο την κλίμακον, ο δούξ Έρρίκος του Γκυζ, τον όποιον αυτή δεν είχε ιδεί από της νυκτός των γάμων της, εφρίσκετο εις το σπουδαστήριον του Βασιλέως. Η κλίμαξ, την όποιαν κατήρχετο ή Μαργαρίτα, κατέληγεν εις μίαν έξοδον. Το σπουδαστήριον, εις το όποιον εφρίσκετο ο Γκυζ, είχε θύραν. Άμφότεραι δέ, και ή έξοδος και ή θύρα, ώδηγούσαν εις ένα διάδρομον. Και ο διάδρομος αυτός ώδηγούσεν εις τα ιδιαίτερα δώματα της Βασιλομήτορος Αικατερίνης των Μεδίκων.

Η Βασιλομήτωρ ήτο μόνη. Έκάθητο κοντά σ' ένα τραπέζι, με τον άγκωνά της άκουμπισμένο σ' ένα προσεχητάριον μισοανοιγμένο, στηρίζουσα το κεφάλι εις το χέρι της. Έφερε πένθος, το όποιον δεν έγκατέλιπε ποτέ από του θανάτου του συζύγου της. Ήτο γυναίκα πενήνια δυό ή πενήνια τριών περιπου έτών, διατηρούσα, χάρις εις την δροσερότητα του σώματός της, τα ίγνη της παλαιάς της ωραιότητος. Αϊφνης, ένφ ή Βασιλομήτωρ έφαινετο βυθισμένη εις τας βαθύτερας σκέψεις, κάποιος άνηρ άνοιξε την θύραν, σήκωσε το παραπέτασμα και έιπε:

— Τα πράγματα πηγαίνουν πολύ άσχημα.

Η Αικατερίνη σήκωσε το κεφάλι της και άνεγνώρισε τον δούκα του Γκυζ.

— Τα πράγματα πηγαίνουν άσχημα; Τι θέλετε να πητε μ' αυτό, Έρρίκε;

— Έννοώ, ότι ο Βασιλεύς εξακολουθεί να έπιμένη εις την εύνοιάν του ύπερ των κατηραμένων Ουγενότων. Και αν περιμένωμεν την συγκατάθεσιν του δια ν' αρχίσωμεν το μέγα έργον, θα περιμένωμεν πολύ άκόμη, ίσως μάλιστα επ' άπειρον.

— Τι συνέβη, λοιπόν; ρώτησεν ή Αικατερίνη, διατηρούσα την συνηθισμένη άταραξίαν του προσώπου της, εις την όποιαν όμως έγνώριζε πολύ καλά να δίνη τας πιο άντιθέτους εκφράσεις.

— Πρό όλίγου, δι' εικοσθην φοράν, μίλησα εις τον Βασιλέα περί τούτου και ήθέλησα να μάθω, αν θα εξακολουθήση άνεχόμενος τας άπειλάς, τας όποιάς με τον τραυμασιμόν του ναυάρχου των δεν παύουν να εκφέρουν αυτοι οι κύριοι.

Και τί σάς άπήντησεν ο υίός μου; ήρώτησεν ή Βασιλομήτωρ.

— Μου άπήντησε: «Κύριε δούξ, ο λαός ύποπτεύεται, ότι σεις εισαθε ο ήθικός αύτουργός της δολοφο-

νίας του δευτέρου μου πατρός. Ύπερασπισθήτε όπως νομίζετε καλύτερον. Όσον άφορά έμένα, όταν τύχη άνάγκη, ξέρω πως θα ύπερασπισθώ τον εαυτόν μου... Και, άφου μου είπεν αυτά, μου έστρεψε τα νύτα μεταβαίνων να δώση το φαγητόν εις τους σκύλους του.

— Και σεις δεν άπεπειράθητε να τον κρατήσετε;

— Πώς όχι; Άλλά μου άπήντησε με την φωνήν εκείνην, που γνωρίζετε, κι ένφ με παρατηρούσε με το βλέμμα που μόνον αυτός έχει: «Κύριε δούξ, οι σκύλοι μου πεινούν. Δεν είναι δε άνθρωποι για να τους άφήσω να περιμένουν...» Αλλά ήλθα για να καταστήσω γνωστά εις υμάς.

— Έπράξατε πολύ καλά.

— Άλλά τώρα τί πρέπει να κάμωμεν;

— Να κάμωμεν και δευτέραν άπόπειραν.

— Και ποιός θα την κάμη;

— Εγώ. Ο Βασιλεύς είναι μόνος;

— Όχι, μετά του Ταβάνη.

— Περιμέναιτέ με εδώ, ή καλύτερα ακολουθήσατέ με από μακριά.

Η Αικατερίνη, έγερθείσα άμέσως, μετέβη εις την αϊθουσαν, όπου επάνω εις ένα τουρκικόν τάπητα και σε προσκεφάλαια εκ βελούδου, ήσαν ξαπλωμένοι οι έννοσούμενοι σκύλλοι του Βασιλέως. Έπάνω δε σε δυό-τρεις πασσάλους, οι όποιοι εφρίσκοντο εις τας πλευράς των τοίχων, ήσαν καθισμένοι ένα-δυό Ιερακες και μια κίσσα, με την όποιαν ο Βασιλεύς διασκεδάζε να κυνηγά τα μικρά πουλιά του κήπου του Λούβρου και του κήπου του Κεραμεικού, το όποιον οικοδομήτο εκείνην την εποχήν.

Η Βασιλομήτωρ καθ' όδον είχε καταστήσει το πρόσωπόν της κάτωχρον και είχε προσδώσει εις την φροσιγνωμίαν της μεγάλην ταραχήν και άγωνίαν. Έφαινετο μάλιστα κυλιόμενον επί της παρεϊάς της και το τελευταίον δάκρυ. Πλησίασε χωρίς θόρυβον τον Κάρολον, ο όποιος εκείνην την στιγμήν έδιδε τεμάχια πλακουθέντος εις τους σκύλους του.

— Υιέ μου, είπεν ή Αικατερίνη μετά τρεμούσης φωνής, την όποιαν τόσον καλά ύπεκρίνετο, ώστε ο Βασιλεύς άνεσκήρτησε.

— Τι έχετε, δέσποινα; είπεν ο Κάρολος στραφείς μετ' ένδιαφέροντος.

— Ζητώ την άδειαν, άπήντησεν ή Αικατερίνη, να άποσυρθώ εις ένα των φρουρίων σου, άδιάφορον σε ποιά, άρκει να είναι μακριά από το Παρίσι.

— Και γιατί, ρώτησεν ο Βασιλεύς, προσηλώσας επί της μητρος του παγερόν βλέμμα, το όποιον καθίστατο εις μερικάς περιστάσεις διαπεραστικώτατον.

— Διότι καθ' έκάστην ύφίσταμαι νέας προσβολάς από τους διαμαρτυρομένους. Και σήμεραν άκόμη άκουσα να σε άπειλούν μέσα εις αυτό το Λούβρον και δεν θέλω να βλέπω και να άκούω πιά τέτοια πράγματα.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΛΗΝΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

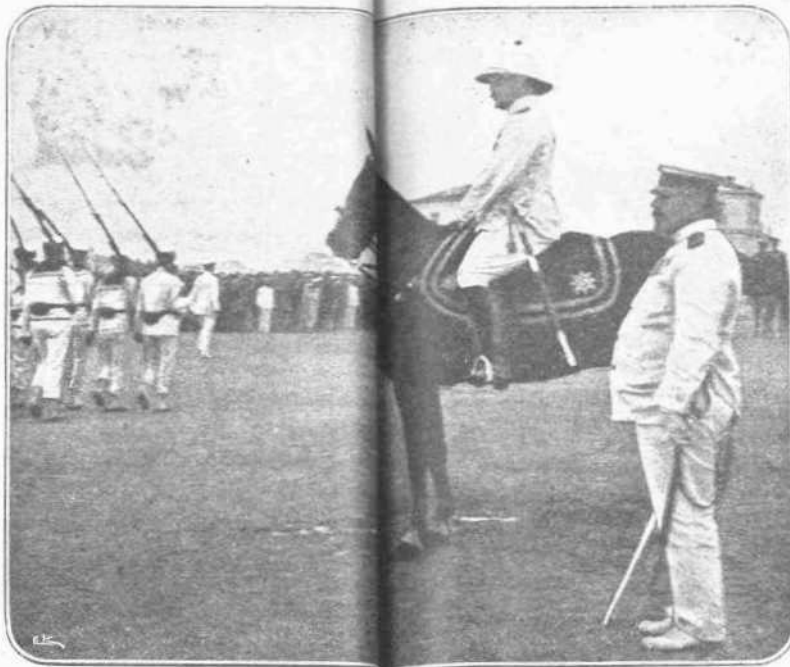

Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

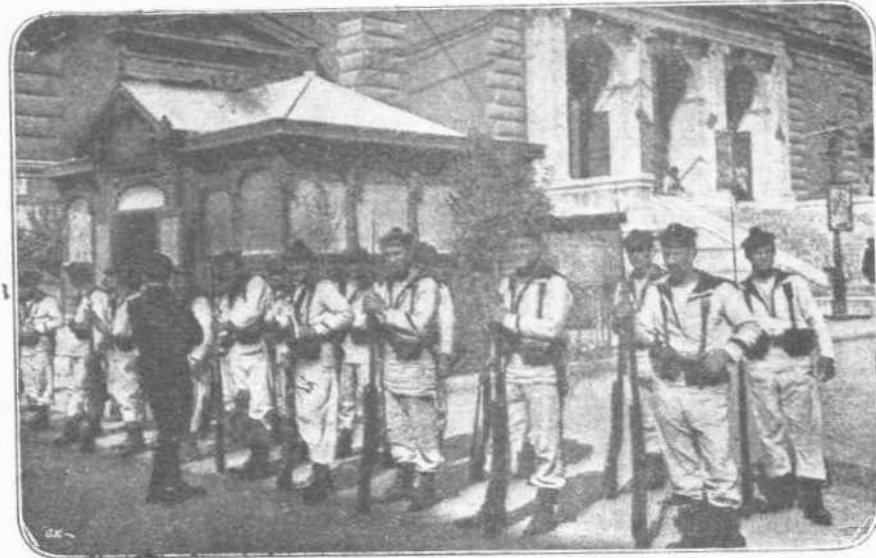

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΞΑΝΤΑΣ ΤΟΥ.—Μετά τους άξωματικούς και τους στρατιώτες της 11ης μεραρχίας, τα πληρώματα όλων των κολλυμβικών του στόλου, του παροπλισθέντος από των Συμμάχων. Καί μετά τους γυναικούς της 11ης μεραρχίας, παρήλασαν ένώπιον του Βασιλέως-Άρχηγού τον οι ναύται, καθ' όσον έφρασαν τιμημένον τό όνομα του Έλληνικού ναυτικού έκάνω εις τά γαλανά κύματα του Αιγαίου, χαρίζοντες την έλευθερίαν εις τους δούλους άδελφούς.

ΝΕΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.—Η προσηλυτιστική των πληρωμάτων του στόλου ένώπιον της Α. Μεγαλειότητος, παρέσχε άκόμη μια φορά την έκδηλωσιν όλου του γιγαντώδους αισθηματος, της λατρείας, την όποιαν τρέφει ο Έλληνικός λαός, ό άκριφής και γνήσιος Έλληνικός λαός προς την Α.Μ. τον Βασιλέα τον άριστον, τον άριστον Έθνος με την μεγάλην στολήν του Ναυάρχου, προς Αθηνών πανουργισμών και φρενίτιδα ένθουσιασμού εις τον συρρέοντα εις τό πεδίο Άρως, από όλα τάς γωνίας της πρωτευούσης κόσμον, ό όποιος ήμαινόμενος έζητει να εις τάς χείρας του τον βασιλικόν ίππον και κατεφιλει με δάκρυα πατριωτικής αγάπης τάς χείρας της Σεπτής Βασιλείας.

ΓΥΡΩ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΘΑΙΒΕΡΑ ΣΤΙΓΜΗ.—Είναι άκριβώς ή στιγμή, μία από τάς θλιβερωτέρας της ιστορίας του δομιαζόμενου Έθνους, καθ' ήν οι Γάλλοι πεζοναύται κατεδάμνον τό κτίριον του Δημ. Θεάτρου διά να φρουρήσουν την τάξιν έν τη πρωτεύουση! Ως μία ψυχή και μία καρδιά ό Έλληνικός λαός έξηγήσθη κατά της πρωτοφανούς αυτής νέας πίεσεως των συμμάχων. Καί ό Έλληνικός στρατός, τον όποιον βρήσαν και έκουρέλιασαν, έσπευσε να τους προστατεύση—άπορίβασθέντας αυτούς προς φρουρίαν της τάξεως—σχηματίας περί ή του δημοτικού κτιρίου Ιαχυραν ζώνην.

ΑΙ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ.—Από στον κατέπλευσον στρατιωτικό στόλος εις τά Έλληνικά ύδατα, ό ταλαίπωρος Έλληνικός στρατός μετακινείται έδώ και έκεí, κομί-βουναγιάζω, τότε διότι κινδυνεύουν τά νάυτα των Συμμάχων, τότε διότι οι Έταλοι έφρον κατά περιστασια διά τάς έπι της Ηπειρου Ίμπεριαλιστικάς βλέψεις των. Τμήματα του Έλληνικού στρατού έρχόμενα εκ των συνόρων της Βορείου Ηπειρου, κατά τάς τελευταίας άσφαλείτουσιν καταλήψεις, προς τά Ιωάννινα.

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ.—Όλονέν και συγκεντρώνται νέα στρατεύματα εις τό Ρουμανικόν μέτωπον από τους Γερμανούς. Τό Έπιτελιον του στρατάρχου Μάκκιναν, δοτις διευθύνει τάς κατά της Ρουμανίας έπιχειρήσεις των Αύστρογερμανών προς τά Βουλγαρο-ρουμανικά σύνορα, εξακολουθεί να συμπληρώνη τάς γραμμάς του με Τουρκικά και Βουλγαρικά στρατεύματα. Η εικών παριστάνει Τουρκικόν ίππικόν, άναχωρούν έξ Άδριανουπόλεως διά τό Ρουμανοβουλγαρικόν μέτωπον, όπου ή θέσις του Ρουμανικού στρατού καθίσταται από ήμέρας εις ήμέρας δυσχερετέρα.

ΟΙ-ΓΕΝΝΑΙΟΙ.—Γενναίοι και αυτοί και λεοντόθυμοι οι Έταλοι, που εβρίσκοντο μετά της φρουράς της έπαναστατησεως Σάμου. Προσελήθησαν και αυτοί να συμμετάσχουν της άπάντησής των: «Ζήτω ό Κουμπάρος!» Καί ή έπιμονή τους έσπευσε να τους άπορίβασθη. Πιστοί εις τον όρκον τους και τον Βασιλέα τους, όπιστησαν διας τάς βασάνους μιάς αίχμαλωσίας. Άλλ' ή τέλος άφείθησαν και ήλθαν την περασμένη ήβδομάδα έδώ.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ.—Μετά τάς τελευταίας έπιχειρήσεις μεταξύ των Βουλγαρικόν και των Σερβικόν στρατευμάτων εις την άριστοτέραν πτέρυγα της έν Μακεδονία συμμαχικής παρατάξεως, έν τη περιφερεία της Φλακίνης, τά Βουλγαρικά στρατεύματα ένισχύουν τάς τάξεις αυτών διά νέων στρατευμάτων, μεταφερομένων εις άλλων σημείων.

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝ

Είναι πολύ περιέργον εις την εποχήν μας, εποχήν του τηλεγράφου, του τηλεφώνου και του ασυρμάτου, να εξακολουθούν ακόμη τα αρχηγεία των διαφόρων εμπολέμων στρατιών να επωφελούνται από τας υπηρεσίας, τας όποιας ήμπορούν να παράσχουν τα διάφορα ζώα εις το ζήτημα της μεταφοράς τηλεγραφημάτων από ενός σημείου εις άλλο. Εξ πρώτης όψεως τὸ πρᾶγμα φαίνεται πολύ περιέργον, δοθέντος ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα, καθὼς αἱ ταχυδρομικαὶ περιστεραὶ, εἶναι περιττὰ σήμερον, πῶς ἕνα ραδιοηλεκτρικὸν ἠμπορεῖ νὰ σταλῆ ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Ἀϊφὲλ μέχρι τῶν πλεόν ἀπομακρυσμένων σημείων τῆς ὑδρογῆνους σφαιρας. Ἀλλὰ τὰ ἔρτζιανὰ κώματα διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῶν καθ' ὁδὸν καὶ νὰ γίνωνν γνωστὰ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Τὸ πρᾶγμα συνέβη πολλάκις ἕως τῶρα. Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ ἡ ἐπιβρασις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία συχνὰ ἐμποδίζει τὴν ὑπὸ τοῦ δεκτοῦ λήψιν τοῦ τηλεγραφηματος, ὅλου ἢ μέρους αὐτοῦ, ὅποτε—κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίπτωσιν—ἐπέρχεται σύγχυσις τοῦ κειμένου τοῦ τηλεγραφηματος. Διὰ τοῦτο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου εἶχε ριθῆ εἰς τὸ μέσον ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ταχυδρομικῶν περιστερῶν. Κατόπιν ἐγκαταλείφθη καὶ αὐτὴ, διότι ὁ ἐχθρὸς συνελάμβανε πολὺ εὐκόλα τὰς περιστεράς, αἱ ὁποιαὶ ἵπταντο ὑπεράνω τῶν γραμμῶν του.

Ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον τὰ φῶτα.

Ἄλλ' ἐνῶ συνέβαιναν αὐτὰ εἰς τὸν Παλαιὸν Κόσμον καὶ οἱ εἰδικοί των διαφόρων στρατευμάτων ἠσχολοῦντο μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἐνοστικῶν των διαφόρων ζώων, ἔχοντες ὡς βᾶσιν τὰς περιστεράς, διὰ τὴν ταχεῖαν μεταφορὰν εἰδήσεων καὶ διαταγῶν, εἰς τὸν Νέον, ὅπου ἠσυχολήθησαν καὶ εἰκὲ ἀσφαροὶ ἐπιστῆμονες, καθώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν χρησιμοποίησιν τῶν μελισσῶν, ἐγκαταλείψαντες τὴν βᾶσιν τῶν περιστερῶν καὶ στραφέντες πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. Αἱ μέλισσαι, ἰπτάμεναι, ἐκτός του ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωνν ὁραταὶ ἢ νὰ συλληφθῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἔχουν καὶ τὸ προτέρημα νὰ εἶναι ταχύτεραι.

Εἰς πρώτης ὄψεως φαίνεται, φυσικᾶ, πολὺ δύσκολος ἡ πραγματοποίησις τῆς ἐφευρέσεως, δοθέντος, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῆ ἕνα μέσον τῆς προσκολλήσεως εἰς τὰ ἔντομα αὐτὰ ἐνός, ἔστω καὶ ἐλαχίστου, σημειώματος, ὅσον θὰ ἠδύνατο νὰ φέρουν ἐπ' αὐτῶν. Ἐγχειράθη λοιπὸν νὰ ἀναζητηθῆ ἄλλο μέσον. Ἐπειτα ἀπὸ ἐρεύνας καὶ ἐπισταμένας ἐξετάσεις, ὅλα αὐτὰ αἱ δυσκολίαι παρεκάμθησαν, μόλις ἐνεφανίσθη ἡ ἰδέα τῆς φωτογραφήσεως ἐπὶ τῶν μεμβρανῶν πτερῶν τῶν ἐντόμων αὐτῶν τῶν κειμένων τῶν διαταγῶν καὶ τῶν εἰδήσεων.

Πῶς γίνεται ἡ χεψίσις.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ μέλισσα εἶναι ἐξαιρετικᾶ εὐαίσθητος εἰς τὴν ἐπίδρασιν μερικῶν ναρκωτικῶν καὶ ὅταν φυσηθῶν π. χ. ὀλίγοι τολύποι κηνοὺ ἀπὸ τσιγάρο μέσα εἰς μίαν κυψέλην, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν μικροσκοπικῶν κηρίνων κελίων ναρκοῦνται. Ὅταν ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ναρκώσεως ἐκλέγονται μερικαὶ μέλισσαι καὶ μεταφέρονται εἰς ἕνα δωμάτιον, φωτιζόμενον ἐιδικῶς ἀπὸ κόκκινον φῶς. Ἐκεῖ τοποθετοῦν τὰ πτερὰ των μὲ προσοχὴ νὰ μὴ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὸν κορμὸν καὶ βεηθούμενοι ἀπὸ ἕνα τσιμπιδι, πολὺ φιλοῦ ἄλοφου τὴν ἐπιφανείαν τῶν πτερῶν μὲ μίαν εὐαίσθητη οὐσία, ὁμοία μὲ ἐκείνην, ποῦ τοποθετεῖται ἐπάνω εἰς τὴν ὀψὶ των φωτογραφικῶν χαρτιῶν. Δὲν μένει κατόπιν ἀπὸ αὐτὸ πὰρὰ νὰ φωτογραφῆσῃν ἐπάνω τοῦ κειμένου τῆς διαταγῆς, φωτογραφημένον ἤδη ἐπάνω εἰς ἀρνητικὴν πλάκα. Τὸ κείμενον τῆς διαταγῆς γράφεται πρῶτα ἐπὶ ἄπαντος

σ' ἕνα μεγάλο πανί, ὅμοιον σχεδὸν μὲ τὰ παντὰ τοῦ κινήματογράφου καὶ μὲ πολὺ μεγάλα στοιχεῖα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὰ μεγάλα προγράμματα τῶν θεάτρων. Ἀπὸ ἐκεῖ φωτογραφοῦν τὸ κείμενον διαδοχικῶς μέχρις ὅτου ἐπιτύχουν ἕνα κομματάκι μικροσκοπικόν, διὰ νὰ φωτογραφῆται ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῆς μελίσσης. Μετὰ ταῦτα γίνονται τὸ βιράζ καὶ φιάζ ἐπάνω εἰς τὴν πτέρυγα. Μετ' ὀλίγον ἡ μέλισσα ἀποναρκομένη κάνει μερικὰς δοκιμαστικὰς καὶ ἀναποφασιστοὺς πτήσεις, προσανατολίζεται κατόπιν καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν κυψέλην τῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχει ἀφαιρεθῆ. Μόλις ἡ μέλισσα φθάσῃ εἰς τὴν κυψέλην τῆς, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς στρατιᾶς, ποῦ πρόκειται νὰ λαθῆ τὴν διαταγὴν, συλλαμβάνεται καὶ ἀφαιροῦνται τὰ πτερὰ τῆς, μὲ μεγάλην προσοχὴν νὰ μὴ σπάσουν. Κατόπιν τοποθετοῦνται πρὸ ἐνός μεγεθυντικοῦ φακοῦ, φωτιζομένου μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς, ἀπαράλλακτα ὅπως αἱ ταινίαι τοῦ κινήματογράφου εἰς τὰς κινήματογραφικὰς μηχανάς. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἀναπαράστασις τοῦ κειμένου τοῦ φωτογραφημένου ἐπὶ τῶν πτερῶν τῆς μελίσσης ἐπάνω εἰς μεγάλο πανί, ὅπως τὸ πανί τοῦ κινήματογράφου. Σημειωτέον, ὅτι λαμβάνεται φροντίς, ὅπως αἱ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ μεταβιβαζόμεναι διαταγαὶ νὰ εἶναι σιφρῆ, δηλαδὴ κρυπτογραφικαί. Ἡ σμίκρυνσις καὶ ἡ μεγεθύνσις τῆς εἰκόνης δὲν ἐξασκοῦν καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς εὐκρινείας τῶν χαρακτῆρων καὶ τῶν ἀριθμῶν τοῦ κειμένου, χάρις εἰς τὰς συγχρόνους ὀπτικὰς μεθόδους. Θέλουσιν νὰ εἰποῦν ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη δὲν εἶναι πὰρὰ μίαν φάσα ποὺ θέλουσιν νὰ παίζωσιν οἱ ἐπιστήμονες τοῦ νέου κόσμου εἰς τοὺς συναδέλφους των τοῦ παλαιοῦ. Δὲν ἔξωρεν κατὰ πόσον ἠμπορεῖ νὰ στηριχθῆ αὐτὸ. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ τὸ πρᾶγμα δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀφύσιον καὶ τὸ κείμενον ὑπεράνω τῶν δυνάμεων τῆς ἐπιστήμης. Διότι, ὅταν ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τεθῆ ἡ εὐαίσθητος φωτογραφικὴ ὀψὶς, ἡ φωτογράφισις ἐκτελεῖται ὅπως καὶ εἰς τὸν κοινὸν φωτογραφικὸν χάρτην καὶ ὅπως καὶ εἰς ἐπιπέδω ἀπὸ ξύλον ἢ ἀπὸ ὑφασμα τὰ ὁποία ἔχουν ἐπ' αὐτῶν τὴν εὐαίσθητον οὐσίαν τοῦ φωτογραφικοῦ χαρτιοῦ. Εἶναι δὲ ἐνδεχόμενον ἐντὸς ὀλίγου νὰ εἰσαχθῆ νέα ἔδρα εἰς τὰς στρατιωτικὰς σχολὰς διὰ τὸ μάθημα αὐτὸ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Γλυκεῖά, ἀγνή, παιδοῦλα,
οὐκ ἄντις δὲν θὰ μὲ δῆς,
καὶ κἀν σαβαθῶνι,
στην ῥοδαλή ἀνοῦλα,
τραγούδια νὰ σοῦ πῶ,
πνιγμένοι στήν ἁροσούλα,
σὶ μύρα τῆς ἀγῆς,
μὲ ξέχωρο σκοπὸ.
Φθινόπωρο μὲ ζῶνεις,
Κε' ὁ νεκροθάφης ὁ καιρός,
Βόλος

οὐκ ἄντι μοῦ νεκρῶντι,
σὶ σῆθη καὶ ποινῶ,
καὶ κἀν σαβαθῶνι,
δταν περὶ φαρμακερός,
καὶ κλαῖω καὶ θρηνω.
Ἐδυχιωμένη σου ἡ νεότη,
ποῦ δὲν τὴν μάραν' ὁ καιρός,
ξέχνα μ' ἀγάπη πρῶτη,
εἶμαι νεκρός, νεκρός! ...
ΓΡΗΓ. ΤΣΟΚΑΣ

Ἄ σὺζυγος.—Τὰ πουλιά μὰς ἀπάνισαν τὰ σταφύλια τῆς κρεβατινας. Τί νὰ κάνουμε;
Ἄ σὺζυγος.—Πάρε μου καινούργιο καπέλλο καὶ νὰ κρεμάσουμε τὸ παλῆ μὲν γιὰ σκιάχτρο.
Ἄ στρατιώτης.—Θὰ μοῦ εἶσαι αἰώνια πιστῆ;
Ἄ μαγειρίσσο.—Αἰώνια; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ δώσει μὴν τέτοια ὑπόσχεσι;
Ἄ στρατιώτης.—Τότε δώσε μου ὑπόσχεσι γιὰ τρεῖς βδομάδες καὶ βλέπουμε ἔπειτα.
Ἄδουρ. Μενεγιάτης

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΜΑΙΑ ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 77

Πωλεῖται οἰκόπεδον μεγάλης ἐκτάσεως εἰτε δόκιλλον εἰτε κατὰ τμήματα, κείμενον ἐν Π. Φαλήρω. Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Θ. Φαγκακοπούλῳ, Πανεπιστημίου 55, ὄρω 8-10 π.μ.

* Ο ΓΙΩΡΓΟΣ *

— ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ —

—Ναί, μοῦ ἀπήντησε ὁ δόκτωρ Νώλ, ὀκασίγνηστος εἰδίκος των νευρικῶν νοσημάτων· ἔχετε δίκην· δὲν εἶμαι εὐθυμος σήμερα. Πρὸ ὀλίγου παρευρέθηκα στὴν ἐκτύλιξι μίας παρισίνης περιπέτειας, ἐνὸς οἰκογενειακοῦ δράματος μὲ τρία πρόσωπα, ἀπὸ τὰ ὁποία τὸ ἕνα δὲν ἔπαιζε πὰρ ῥόλο κομπάρσου, καὶ αὐτὴ ἡ ἐκτύλιξι ἦτο τόσο ἀπότομη καὶ θλιβερή, ποῦ μοῦ χάλασε ὄλο τὸ γούστο. Τί τὰ θές, φίλε μου! Ἄν καὶ ἔχει περάσει κανεὶς τὴ μισὴ ζωὴ του μ' ἀρρώστους, μ' ἀνισορροποὺς καὶ μὲ τρελλούς, τοῦ μένει πάντα στὴ καρδίᾳ μὲ εὐαίσθητη γωνία, ποῦ ἀρνείται νὰ φανῆ ἀναίσθητη... Ἀλλὰ ἀκούστε, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου. Θὰ μπορέσετε ἴσως νὰ κάμειτε κατὶ, ἀπ' αὐτὴ καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ μιλήσω γι' αὕτη.

Δὲ πιστεύω νὰ συγκατεθετὴν ποτὶ στίς κοκότες—στίς ὄριζοντάς, ὅπως τίς λέτε τῶρα, μέχρις ὅτου κάποια πρὸ καινούρια λέξι ἐθρονίσαι αὕτη, μὰ θὰ ξέρετε βέβαια, τοῦλάχιστον ἐκ φήμης, τὴ μικρὴ Λώρα Χάρδιν. Καί, χωρίς ἄλλο, θὰ τὴν διεκρίνατε στὸ Δαδὸς ἢ στὸ θέατρο, αὐτὴ τὴ λεπτὴ κουκλίτσα ἀπὸ τὸ Σιάξ, μὲ τὰ κοκκινωπὰ μαλλιά, μὲ τὸ παιδικὸ προφίλ, μὲ τὰ ὀσμικτικὰ νευρικὰ, ἀνυπόμονα κινήματα. Καί, χωρίς ἀμφιβολία, ξέρετε, ὅτι μεταξὺ τοῦ πλῆθους, ποῦ πέρασε ἀπὸ τὴ κρεβατοκομμάρα τῆς, ἀναφέρουν δὴ ἔνδοξα ὀνόματα· ἕνα κοσμικὸ ζωγράφου καὶ ἕνα Ρώσσο πρίγκηπα. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ γῆσινός ἐραστής, ὁ κομπάρσος τοῦ δράματος.

Ἀνάμεσα σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς φιλοξενουμένους, τῆς μίξ ὥρας, ἡ τῆς μίξ ἐβδομάδος, εἶναι ἕνας, ποῦ τῆς ἀψῆσε ἕνα σουβενίρ διαρκέστερο ἀπὸ τὸ μπιζοῦ, καὶ τὸ μπιμπελοῦ των συνηθισμένων ἀποχαιρετιστηρίων: ἕνα παιδί. Ναί, πᾶζω ἀγνώστο ἢ ξεχασμένο, ἡ Λώρα Χάρδιν, ἦτο μαμὰ. Ἦτο ἕνα τυχαῖο συμβάν, ποῦ ἔγινε στὴν ἀρχὴ τῆς γαλιαντικῆς ζωῆς τῆς, αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ τὸ γέννησε στὰ εἴκοσι χρόνια, στὴν ἐποχὴ τῆς ἀθεωσιότητος καὶ τῆς χρυσῆς ἀθλιότητος, ποῦ μερικοὶ ἄριστοι τὴν λανσαρίζαν. Μόλις ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν ἀγγραία τῆς γέννας, μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε, γιὰτὶ ἤμουν ἤδη γιατρός τῆς. Ἐβαλο τὸ μικρὸ εἶ παραμύθιο, σὲ μίαν νορμανδικὴν κωμόπολι, στὸ στίτι μίξ γυναικας, γιὰ τὴν ὁποία ἤμουν ἀσφαλισμένος ἀπ' τις διαβεβαιώσεις μερικῶν φίλων, ποῦ ἠέλησαν νὰ ἀσπαλοῦθησαν λιγάκι, γι' αὕτη τὴ δουλειά.

Ἄ σὺζυγος.—Τὸ σὺζυγος.—Τὰ πουλιά μὰς ἀπάνισαν τὰ σταφύλια τῆς κρεβατινας. Τί νὰ κάνουμε;
Ἄ σὺζυγος.—Πάρε μου καινούργιο καπέλλο καὶ νὰ κρεμάσουμε τὸ παλῆ μὲν γιὰ σκιάχτρο.
Ἄ στρατιώτης.—Θὰ μοῦ εἶσαι αἰώνια πιστῆ;
Ἄ μαγειρίσσο.—Αἰώνια; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ δώσει μὴν τέτοια ὑπόσχεσι;
Ἄ στρατιώτης.—Τότε δώσε μου ὑπόσχεσι γιὰ τρεῖς βδομάδες καὶ βλέπουμε ἔπειτα.
Ἄδουρ. Μενεγιάτης

Ἄμα ὁ Γιώργος μῆτρε στὰ ἑννὰ χρόνια, χρειάστηκε νὰ θυμίσω στὴν πελατίσά μου, πῶς ἴσως ἦταν καιρός νὰ τὸν μᾶθῃ καὶ κατὶ περισσότερο. ἀπ' ὅτι τὸν εἶχαν μάθει στὸ χωριό· δηλαδὴ νὰ γράφῃ, νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ παίζῃ βόλους. Ἐπρότεινα ἕνα παρισινὸ Λύκειο. Ἐκεῖ, μοῦ φαινότανε, τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἔκανε τὰ μαθήματά του θὰ καταλάβαινε σιγά-σιγά τὴν ἀληθινή του θέσι στὸ κόσμω—ὅτι ἦταν δηλαδὴ παιδί μίξ γυναικας δίχως ἄντρα—καὶ θὰ μποροῦσε, μὲ τὴ δικιά του βοήθεια νὰ διαλέξῃ, ὅτι θὰ ἔρμωσε σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς καρδιάς... Μὰ ἡ Λώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλάνε, γιὰ ἕνα Λύκειο. Εὕρισκε αὐτὸ τὸ ἴδρυμα πολὺ δημοκρατικόν... Ἀστὸ Λύκειο, γιὰτὶ! Τὸ σκέπτεσε μὲ τὰ ὄσμά σας αὐτό; Μὰ ἐκεῖ θὰ εἶναι μὲ

τὸ παιδί τοῦ παπουτσῆ μου καὶ τοῦ πορτιέρη μου... θὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ, χωρίς νὰ ξέρῃ νὰ χαιρετίσῃ μίαν γυναίκα ἢ νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι. Θέλω νὰ πᾶ ὁ Γιώργος στοὺς Ἰησοῦτας. Μονάχα «οἱ πατέρες», βλέπετε, κάνουν τοὺς μαθητὰς τους ἀληθινούς τζέντλεμαν».

Ἄμα ὁ Γιώργος μῆτρε στὰ ἑννὰ χρόνια, χρειάστηκε νὰ θυμίσω στὴν πελατίσά μου, πῶς ἴσως ἦταν καιρός νὰ τὸν μᾶθῃ καὶ κατὶ περισσότερο. ἀπ' ὅτι τὸν εἶχαν μάθει στὸ χωριό· δηλαδὴ νὰ γράφῃ, νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ παίζῃ βόλους. Ἐπρότεινα ἕνα παρισινὸ Λύκειο. Ἐκεῖ, μοῦ φαινότανε, τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἔκανε τὰ μαθήματά του θὰ καταλάβαινε σιγά-σιγά τὴν ἀληθινή του θέσι στὸ κόσμω—ὅτι ἦταν δηλαδὴ παιδί μίξ γυναικας δίχως ἄντρα—καὶ θὰ μποροῦσε, μὲ τὴ δικιά του βοήθεια νὰ διαλέξῃ, ὅτι θὰ ἔρμωσε σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς καρδιάς... Μὰ ἡ Λώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλάνε, γιὰ ἕνα Λύκειο. Εὕρισκε αὐτὸ τὸ ἴδρυμα πολὺ δημοκρατικόν... Ἀστὸ Λύκειο, γιὰτὶ! Τὸ σκέπτεσε μὲ τὰ ὄσμά σας αὐτό; Μὰ ἐκεῖ θὰ εἶναι μὲ

Ἄμα ὁ Γιώργος μῆτρε στὰ ἑννὰ χρόνια, χρειάστηκε νὰ θυμίσω στὴν πελατίσά μου, πῶς ἴσως ἦταν καιρός νὰ τὸν μᾶθῃ καὶ κατὶ περισσότερο. ἀπ' ὅτι τὸν εἶχαν μάθει στὸ χωριό· δηλαδὴ νὰ γράφῃ, νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ παίζῃ βόλους. Ἐπρότεινα ἕνα παρισινὸ Λύκειο. Ἐκεῖ, μοῦ φαινότανε, τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἔκανε τὰ μαθήματά του θὰ καταλάβαινε σιγά-σιγά τὴν ἀληθινή του θέσι στὸ κόσμω—ὅτι ἦταν δηλαδὴ παιδί μίξ γυναικας δίχως ἄντρα—καὶ θὰ μποροῦσε, μὲ τὴ δικιά του βοήθεια νὰ διαλέξῃ, ὅτι θὰ ἔρμωσε σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς καρδιάς... Μὰ ἡ Λώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλάνε, γιὰ ἕνα Λύκειο. Εὕρισκε αὐτὸ τὸ ἴδρυμα πολὺ δημοκρατικόν... Ἀστὸ Λύκειο, γιὰτὶ! Τὸ σκέπτεσε μὲ τὰ ὄσμά σας αὐτό; Μὰ ἐκεῖ θὰ εἶναι μὲ

Ἄμα ὁ Γιώργος μῆτρε στὰ ἑννὰ χρόνια, χρειάστηκε νὰ θυμίσω στὴν πελατίσά μου, πῶς ἴσως ἦταν καιρός νὰ τὸν μᾶθῃ καὶ κατὶ περισσότερο. ἀπ' ὅτι τὸν εἶχαν μάθει στὸ χωριό· δηλαδὴ νὰ γράφῃ, νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ παίζῃ βόλους. Ἐπρότεινα ἕνα παρισινὸ Λύκειο. Ἐκεῖ, μοῦ φαινότανε, τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἔκανε τὰ μαθήματά του θὰ καταλάβαινε σιγά-σιγά τὴν ἀληθινή του θέσι στὸ κόσμω—ὅτι ἦταν δηλαδὴ παιδί μίξ γυναικας δίχως ἄντρα—καὶ θὰ μποροῦσε, μὲ τὴ δικιά του βοήθεια νὰ διαλέξῃ, ὅτι θὰ ἔρμωσε σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς καρδιάς... Μὰ ἡ Λώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλάνε, γιὰ ἕνα Λύκειο. Εὕρισκε αὐτὸ τὸ ἴδρυμα πολὺ δημοκρατικόν... Ἀστὸ Λύκειο, γιὰτὶ! Τὸ σκέπτεσε μὲ τὰ ὄσμά σας αὐτό; Μὰ ἐκεῖ θὰ εἶναι μὲ

Ἄμα ὁ Γιώργος μῆτρε στὰ ἑννὰ χρόνια, χρειάστηκε νὰ θυμίσω στὴν πελατίσά μου, πῶς ἴσως ἦταν καιρός νὰ τὸν μᾶθῃ καὶ κατὶ περισσότερο. ἀπ' ὅτι τὸν εἶχαν μάθει στὸ χωριό· δηλαδὴ νὰ γράφῃ, νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ παίζῃ βόλους. Ἐπρότεινα ἕνα παρισινὸ Λύκειο. Ἐκεῖ, μοῦ φαινότανε, τὸν καιρὸ ποῦ θὰ ἔκανε τὰ μαθήματά του θὰ καταλάβαινε σιγά-σιγά τὴν ἀληθινή του θέσι στὸ κόσμω—ὅτι ἦταν δηλαδὴ παιδί μίξ γυναικας δίχως ἄντρα—καὶ θὰ μποροῦσε, μὲ τὴ δικιά του βοήθεια νὰ διαλέξῃ, ὅτι θὰ ἔρμωσε σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς καρδιάς... Μὰ ἡ Λώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς μιλάνε, γιὰ ἕνα Λύκειο. Εὕρισκε αὐτὸ τὸ ἴδρυμα πολὺ δημοκρατικόν... Ἀστὸ Λύκειο, γιὰτὶ! Τὸ σκέπτεσε μὲ τὰ ὄσμά σας αὐτό; Μὰ ἐκεῖ θὰ εἶναι μὲ

δεν έδλεπε τίποτε τὸ ἄτοπο καὶ δὲν ὑποπευότανε τίποτε. Σκεφθήτε, πὸς εἶχε ζήσει σὲ μοναστήρι, ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε μάθει νὰ σκέπτεται καὶ δὲν ἤξερε τίς πραγματικότητες τοῦ ἔρωτα, παρὰ ὅσο εἶναι δυνατό νὰ ξέρη ἕνας οἰκότροφος Μονῆς, μετὰ τὴν ἐξοδὸ τοῦ ἀπ'αυτῆ.

✱

Ἡ πελατῖσά μου, ποῦ ὁ μητρικός της ρόλος τὴν εἶχε ἀπασχολήσει καὶ διασκέδασει στὴν ἀρχή, τὸν ἐβαρέθηκε γρήγορα. Ἐπαψε μία-μία ὅλες τίς προφυλάξεις, στίς ὁποῖες ὑπευάλλετο ἐξ αἰτίας τοῦ γιου της. Ὁ ἐραστής, οἱ ἐρασταί, ξαναφάνηκαν στὰ πανερά, τὴν ἡμέρα, στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Προνύ. Τὰ σουπὲ στὸ καμπαρέ, ἡ γιοσιές, ποῦ διαρκοῦσαν ἴσα με τὸ πρωϊ, ξαναφάνησαν... Ὁ Γιῶργος, λιγάκι λυπημένος ποῦ ἔδλεπε πὸς ἡ μητέρα του τοῦ ἀνῆκε ὅσο πῆγαινε καὶ λιγώτερο, δὲν ὑποφιαζότανε τίποτε. Εἶχε ἐπάνω στὰ μάτια του ἕνα λείψασμα ἀθωότητος ποῦ δὲν ἤθελε νὰ πέσει. Προχθὲς λοιπόν, ἡ Δώρα, ἀπὸ ἧπιε λιγα ποτήρια σαμπάνιας περισσότερο, κατὰ πῆσαν πιθανότητα, λησμονήσε τὴ παρουσία τοῦ Γιῶργου στὸ σπῆτι της καὶ ὠδήγησε μὲ τὸ κουπέ της τὸν πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος τὴν ἄφησε νὰ τὸ κάμη. μὴ δυσχεραστομένως καθόλου νὰ ξαναρχίσῃ τὸν παλῆρό τρόπο τῆς ζωῆς των. Τοῦ συνιστοῦσε πάντοτε νὰ μὴν κανη θόρυβο. Τὸ παιδί κοιμότανε ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξυπνήσουν. Μὰ μόλις μπῆκαν μέσα, δὲν ξέρω γιὰ ποῦ ζήτημα, ποῦ οὔτε κι' αὐτὴ ἡ νέα γυναίκα μπορεῖ πιά νὰ τὸ θυμηθῆ, μιὰ φιλονικία ἐξεραραχη μεταξύ τῶν δύο ἐραστῶν, ποῦ ἦταν μισομεθυμένοι καὶ οἱ δύο.

Ὁ Σλαῦος, ποῦ ἦταν πολὺ σφοδρῶν παθῶν, εἶχε τὴ συνήθειαν, σὲ παρόμοιες περιστάσεις, νὰ ξεσπαῖ στα ἐπιπλα. Ὑστερα ἀπὸ βρισίε, ἔδραξε ἀπ' τὸ πόδι ἕνα ἐπιπλο καὶ τὸ ἔριξε χάμου μαζὺ καὶ μὲ τὴν ἀπὸ πορσελάνη ζαρντινιέρα του τὴ γιαπωνεζικὴ, ποῦ στηριζότανε σ' ἕνα καθρέφτη, ἀνάμεσα σὲ δύο παράθυρα. Ὁ θόρυβος ἦτον τρομακτικός. Δὲ φανηκε κανεὶς ὑπηρετήτης. Τοῦς ἦτον ἀπαγορευμένο. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξε κι' ὁ Γιῶργος φάνηκε... Στάθηκε στὸ κατώφλι, καρφωμένος ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι. Σχεδὸν γυμνοί, ἡ νέα γυναίκα καὶ ὁ πρίγκηψ, μόλις ἄκουσαν βήματα, ὡς ἐξ ἐνότικτου, κατέφυγαν πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ κρεβάτι. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, ποῦ, χωρὶς νὰ λένε τίποτε, ὁ ἐραστής, ἡ μαιτρέσσα καὶ τὸ παιδί, κύταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ Δώρα, ποῦ εἶχε ξεμεθύσει ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἐμάλωσε γλυκὰ τὸ γιὸ τῆς: — Πῆγαινε, Γιῶργε... Δὲν πρέπει ν'ἀρχεσαι τέτοια ὄρα στὸ δωμάτιό μου... Πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς, πάλι. Ἄντε γρήγορα, ἀγάπη μου...

Τὸ παιδί, δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸν πρίγκηπα, ποῦ τὸν ἐγνώριζε γιὰ τὸν εἶχε δὴ τὴν ἡμέρα στὸ σπῆτι, κοντὰ στὴ μητέρα του, ἐμυρομούρισε: — Γιατί εἶναι στὸ δωμάτιό σου αὐτός; Ἐκεῖνὸ τοῦ ἀπῆντησε, ἐνῶ τὸν ἐσπῶρχνε ἔξω: — Εἶναι γιὰ τὸ τὸ ἐπιτρέπω... Μὴ σὲ μέλει γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἄνεθα πάλι γρήγορα νὰ ξανακοιμηθῆς καὶ νὰ μὴ ξανακατέβης πιά.

✱

Τὸ παιδί χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ὑπῆκουσεν. Ἐπῆγε πάλι στὸ δωμάτιό του. Τί συνέβη σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ κατὰ τὸ τέλος τῆς νύχτας ἐκεῖνης; Μήπως ἀπὸ καμμιὰ ἀπότομη ἀστραπή, μήπως ἀπὸ καμμιὰ προσπάθεια σκέψεως ἐθεσπιώθηκε γιὰ τὴ διαγωγή τῆς μητέρας του, γιὰ τῆς διαγωγῆς της πρὸς αὐτόν; Κανείς δὲ θὰ τὸ μάθη ποτε. Γιατί ὁ γιὸς τῆς Δώρας Χάρδιν πῆρε μαζὶ του τὸ μυστικόν του καὶ πέραν τῆς ζωῆς του. Ὅταν ἡ μητέρα του, ἀνήσυχη γιὰ τὸν τὸν ἔδλεπε νὰ κατέβη τὴν ὄρα τοῦ προγεύματος, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο ποῦ κοιμότανε, τὸν βρῆκε κρεμασμένο σὲ μιὰ ἀπὸ τίς κολῶνες τοῦ κρεβατιοῦ του — μεγάλου ἀγγλικοῦ κρεβατιοῦ. Εἶχε περάσει ἕνα γύρω στὸ λαιμό του μιὰ θηλιά, ποῦ τὴν εἶχε κάμει μὲ τίς ταινίας τοῦ παραπετάσματος. Τὰ μούτρα του ἦσαν πιά καταμέλανα.

✱

... Τὸ τρομερὸ καὶ λυπηρὸ χτύπημα ἦταν πολὺ σφοδρὸ γιὰ τὴν ἀδύνατη καρδιά τῆς κόρης τῆς ἡδονῆς... Δὲν ἐξε-

λιποθύμησε, παρὰ γιὰ νὰ ξαναπέσει σὲ μιὰ κρίσι γεροντικῆς ταραχῆς καὶ καταληψίας.

Τὴν ἐπῆγα σήμερα τ' ἀπόγευμα στὴ Σαλπεντιέρη. Τὴν ἔβαλαν μαζὶ μὲ τίς διεφθαρμένες.

... Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία μου, ἐτελείωσεν ὁ δόκτωρ Νῶλ. Βλέπετε πὸς δὲν εἶναι εὐχάριστη. Μὰ καὶ ἡ ζωὴ ἀκόμη περισσότερο...

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

TAKHΣ

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πέτρ. Γύζην. Συνδρομηταὶ μόνον ἐξάμηνοι καὶ ἐτήσιοι γίνονται δεκτοί. Ἀποστέλλετε τὸ ἀντίτιμον καὶ τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσίν σας, ἵνα ἐγγραφῆτε. Τὰ δελτία τοῦ διαγωνισμοῦ κατηγορήθησαν. Ἀποστέλλετε μόνον τὴν λύσιν μεθ' ἐνὸς δεκαλείτου γραμματοσήμου — Π. Μπουσῶνον, Θεμ. Λιάσκον, Ν. Δάγλαν. Ζητηθέντα φυλλάδια ἐοικάλησαν. — Παν. Πολιτῆν. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρους διὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Στείλατε, ὑπολογίζοντες ἐκάστην λέξιν πρὸς αἰντε λεπτά. Συνοδεύετε ἕκαστον δημοσίευσμα μὲ τὸ ἀνάλογον ἀντίτιμον. — Α. Σεῖριον. Τὸ δελτίον δὲν ἐλήφθη ἐπ' ὄρον, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχετε θῆσει ἐπισημνότητα εἰς ἕνα νομόν, ἀποστέλλοντες καὶ μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἀνακήρυξίν σας ὡς ἐπισημνίου, συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους περὶ ἐκλογῆς ἀνταποκριτῶν, τοὺς δημοσιευθέντας εἰς προηγούμενα φύλλα. Ὑπολογίζετε ἐκάστην λέξιν πρὸς 5 λεπτά καὶ στείλατε ὁμοῦ καὶ τὸ ἀντίτιμον. — Βλ. Βαλασσόπουλον. Σῆς ἀπαντῶμεν: 1) Μάλισια 2) Δύνασθε, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. 3) Μάλισια 4) Ὅχι. — Ν. Γιαμπανῶν. Θὰ ἐληφθῆ ἐπ' ὄρον ἡ δικαία αἰτησίς σας. — Δὲν ἄμαλιαν Καλαῖς, Ι. Τζαννῆν. Ψηφοδέλτια ἐλήφθησαν. — Αδ. Μενεγάκην. Συμφωνοῦμεν. Τὰ χειρόγραφα σας, ἐγκριόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται. Εἶναι γενικός ὄρος παντοῦ αὐτός. Γραμματόσημα εἰς τὴν διάθεσίν σας. — Κ. Παπαϊωάννου, «τὸ Βιθυνάκι», Ἀθ. Κωταγιάννην, Ἰω. Ζαγαγιάννην, Βασ. Χαλαλάμπους, Μίμην Ὀλυμπίου, Θεωμῶν Μάσκον, Τάκην, Ἐμμ. Καρακαλῶν, Στυλ. Αἰγυνοστάκην, Σ. Μηλιώνην, Πῶνον Ἀκρίταν. Τὰ παρ' ἡμῶν σταλέντα ἐλήφθησαν. Προσέξαι εἰς τὴν οἰκίαν στήλην τοῦ προσεχοῦς φύλλον καὶ ἴδητε ποῖα τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πῶνον Ἀκρίταν. Σῆς ἐπαναλαμβάνομεν τὴν προχθεσινὴν μας σύστασιν. Γράφετε ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου καὶ χωριστὰ κάθε θέμα. Ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἔχετε στείλει συμπεραίνομεν, ὅτι ἔχετε πάρει ἤδη τὸν ἀέρα τοῦ γραφίματος. Προσέχετε μόνον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων καὶ εἰς τὸ χετίνομα τοῦ στίχου σας. Αἱ αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν ἐνεκρίθησαν τὰ σταλέντα. — Ν. Καρακίτσον. Εἰς τὰ παραπάνω σας ἀπαντῶμεν, ὅτι τηρεῖται εἰς τὴν ἐγκρίσιν κάποια σειρά προτεραιότητος καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀγοραπορίας. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν αἰσθημα, ἀλλὰ τοὺς λείπει τὸ τεχνικὸ δούλεμα. Προσέξαι εἰς αὐτὸ πολὺ. — Δάμωνα. Ἡ διασκευὴ σας μαρτυρεῖ, ὅτι, ἂν διορθωθῶν μερικαὶ μικραὶ ἐλλείψεις, ὅπως κάποια ἀνωμαλία τῆς γλώσσης, ἠμποροῦτε νὰ μεταφέρετε πολὺ καλὰ ξένα ἔργα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. «Τὰ Μάτια» δὲν ἐνεκρίθησαν, διότι δὲν παρουσιάζουν κανένα ἰδιαίτερον θέμα. Διαλέγετε μὲ προσοχὴν. Ὑπάρχουν τόσα θαυμάσια πράγματα. Ἔσπετε ξένας γλώσσας; Μελετᾶτε ὅσο ἠμπορεῖτε περισσότερο. — Ι. Στεργιώτην. Οἱ στίχοι σας, ἀκόμη ἀτεχνοί, μαρτυροῦν, ὅτι τώρα ἀρχίζετε νὰ γράφετε. Ἐργασθε μὲ ζῆλον καὶ μελετᾶτε ὅσο μπορεῖτε.

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΑΣ

Χάρῖς εἰς ποικίλους λογιστικούς συνδυασμούς, ὁδς ἐπέτυχεν ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ὑπεβίβασε τὴν συνδρομὴν τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλον ἀπὸ 8 δρ. ἐτησίως εἰς 6 διὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἀπὸ 10 δρ. εἰς 8 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ ἐξάμηνοι τὸ ἡμισ. Τριμήνου ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ γίνονται δεκταί.

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΠΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
← 3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3 →

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Οἱ ἀνακηρυχθέντες ὑποψήφιοι τῆς Α' Σειρᾶς

Τοῦ Νομοῦ Ἀττικοβοιωτίας: Γεώργιος Πατρίκιος, Κωνστ. Πέχ, Ἀθανάσιος Γούλιας, Χρ. Κανελλόπουλος, Ὁδ. Καλλίνικος, Αν. Ποπολάνος, Δημ. Παπανικολάου, Γεώρ. Παλαισῶνας, Ξεν. Φραγκίδης, Ἰσιδωρος Καραλῆς, Τάκης. — Κορινθίας: Εὐάγγ. Κυριάκης. — Σάμου: Πῶνος Σοφοῦλης. — Λαρίσης: Ἀρ. Μπουνοῦρης. — Ἀρχιεπίσκοπος: Ἰω. Τζανῆς. — Εὐβοίας: Μίμη' Ὀλυμπίου. — Μιτυλήνης: Π. Μιχαήλ. Φθιωτιδορωκ. Ἀμαλία Καλαῖς.

Οἱ ἀνακηρυχθέντες ὑποψήφιοι τῆς Β' Σειρᾶς

Ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀνεκηρύχθησαν οἱ κατωτέρω ὑποψήφιοι τῆς Β' σειρᾶς: Ἀττικοβοιωτίας: Ἰωσήφ Κιάππε, Μαρία Ν. Γεωμανῶν, Σπ. Γκούμας. — Τρικάλων: Δημ. Βοσδοπούλου, Βόλου: Χρ. Συνόπουλος. — Λιτωλοκαρνατίας: Γεώρ. Παιανιώτης. Ἡ ψηφοφορία καὶ τῶν ὑποψηφίων τούτων ἀρχεταὶ ἀπὸ σήμερον καὶ λήγει ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Ποιοὶ ὑπερτεροῦν: — Φθιωτιδορωκίδος Ἀμαλία Καλαῖς ψήφους 20. — Ἀττικοβοιωτίας Ἰωσήφ Κιάππε ψήφους 80. Δεύτεροι ἔρχονται Ἰσιδ. Καραλῆς 54, Ὁδ. Καλλίνικος 35, Κ. Πέχ 28, Γεώρ. Παλαισῶνας 20. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Τζανῆς ψήφους 29. Εἰς τοὺς ἄλλους νομοὺς, μὴ ὑπαρχόντων ἀντιπάλων, ἡ ψηφοφορία βαίνει κανονικῶς.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ψηφίζω τὸν .....
Εἰς τὸν Νομόν.....
Ἐν..... τῇ..... 1916.
Ὅνοματεπώνυμον ψηφίζοντος.....

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» θέλουσα νὰ σημειώσῃ καὶ ἕνα νέον σταθμὸν, ἀπεφάσισε προβαίνουσα εἰς μίαν μεγάλην θυσίαν νὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἕνα δώρον, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃ ἐκεῖνος ποῦ θὰ εὐνοηθῆ ὑπὸ τῆς τύχης. Τὸ δώρον αὐτὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἶναι ἕν αὐτοκίνητον τῆς φημισμένης μάρκας «Peugeot» ἀξίας πραγματικῆς 4500 δρ. καινούργιον καὶ πολυτελεστάτον. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ τὸ ἴδῃ εἰς τὸ γκαράζ αὐτοκινήτων τοῦ κ. Π. Βλασσόπουλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σακρατόων 26. Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποκόπη καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν «Διεύθυνσιν τῆς Εἰκονογραφημένης» τὸ εἰδικὸν δελτίον συμμετοχῆς μέχρις ὅτου συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 δελτίων.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 25

Ἐντὸς τοῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχη μεθ' ἐκάστου «δελτίου συμμετοχῆς» καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ἐκαστον δελτίον πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως μὲ ἕνα 10λεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ δῶρά μας, χωρὶς νὰ ἀποστέλλουν δελτία καὶ γραμματόσημα. Ἐξαιροῦνται οἱ γινόμενοι συνδρομηταὶ κατόπιν βραβεύσεως, ὅτινες ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφωθῶν μὲ πάντα τοὺς ἀνωτέρω ὄρους.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΚΑ' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς βάρκας φαίνεται, ἐάν στρέψωμεν τὴν εἰκόνα, οὕτως ὥστε ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βῆσις. Ἡ σιλουέττα του κόπαι εἰς δύο τὴν εἰκόνα, σχηματιζομένη ἀνωθεν τῆς βάρκας καὶ εἰς τὴν βῆσιν τοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν λύσιν ταύτην ὁρθὴν ἀπέστειλαν οἱ ἐξῆς:

Ἀθηνᾶ Νικολάρα, Ἀγγελικὴ Τσώνη, Δημ. Καλλίνικος, Γεώργιος Δικαῖκος, Ι. Κιάππε, Μιχ. Γιαμπανῶν, Νικ. Μαυρογεώργης, Νικόλ. Λαζαρίδης, Ι. Ζαγαγιάνης, Μάρκος Σαορίμπτης, Κ. Κούριος, Μ. Θεωμόπουλος, Δ. Γκούμας, Παναγ. Παπαδόπουλος, Ε. Ἡλίας, Δημ. Σωτηρόπουλος, Γεώργιος Ροκάκης, Κ. Χριστοδουλόπουλος, Δημ. Κουρέτας, Ἄριστ. Βούλγαρης, Θεοδώρα Νικολοπούλου, Ἀθανάσιος Τσάμης, Δ. Καρούκης, Ξ. Φραγκίδης, Χαρ. Καμβύσης, Κ. Κορβέτης, Ὁδυσ. Κτενάς, Γεώργ. Σαραντίτης, Ἐλευθ. Τοτόμης, Θεοδ. Στασινόπουλος, Ἰω. Φραντζεδάκης, Ἰω. Παπαδόπουλος, Π. Θαρρουνιάτης, Μάρκος Σαορίμπτης, Διον. Κατσούλης, Ν. Φασιανός, Δημ. Σαράβας, Ὁδυσ. Καλλίνικος, Βασ. Σακάς.

Γενομένης κληρώσεως ἐκέρδισαν οἱ ἐξῆς:

1. Κ. Κορβέτης μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν τετραδραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. — 2. Θ. Στασινόπουλος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ. — 3. Μ. Θεωμόπουλος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Γ' ΣΕΙΡΑ Οἱ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ Ἀριθ. 5.

Ποῦ εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης;

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Τρίτης 19 Ὀκτωβρίου, συνοδεύομεναι μόνον ὑπ' ἐνὸς 10λεπτοῦ γραμματοσήμου, τῶν δελτίων καταγεγραμμένων.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη», θέσασα ὡς βῆσιν τοῦ προγράμματος αὐτῆς τὴν ἱκανοποίησιν καὶ εὐχαριστήσιν τῶν ἀναγνωστῶν της, ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐπαινετικὰς ἐκφρασεῖσας πολλαχόθεν θερμοῦς παρακλήσεις καὶ ἐπιθυμίας περὶ καταργήσεως αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον, τὸ κατήργησε. Οἱ λύται τοῦ λοιποῦ θὰ συνοδεύωσι τὴν λύσιν μόνον μὲ τὸ ἰολεπτον γραμματόσημον.

Ἡ Βραβία ὠρίσθησαν 3 διὰ κλήρον. Ὁ πρῶτος ἐξαχθισόμενος λαχνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἕν τετραδραχμον λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν Ἡμερολόγιον Ἐγκυκλοπαιδικὸν Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἑβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσήματα
Θεραπεύονται ἐν τῇ νέᾳ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπήλιου Ι. Χαράμη
Τ. ὕψηγητοῦ Ὄφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π.
Ἀθῆναι 27 ὁδὸς Μεγάνδρου 27 Τηλέφωνον 654

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Ζασσέν (εὐθυμος).— "Α! θαυμάσια! Καταλαβαίνω... Μιά πιστή, ποῦ θέλεις νὰ τὴν κάνης ἀπιστή. Βλέπεις, ἢ ἐκκλησίαις ἐδῶ στὸ Παρίσι, χρησιμεύουν γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι προωρισμένες. Τὶ ἔμπορη ἀπογραφὴ μπορούσε κανεὶς νὰ κάνῃ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Λοιπόν, ποῖα εἶναι ἡ ἀμαρτωλή;

Στανύ.— Δὲν μπορείτε νὰ φαντασθῆτε τὴ ζωὴ, ποῦ μοῦ ἐπέβαλε! Τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησίαι! Τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ἐλόκληρη σ' ὅλες τὶς κομπεράνς, στὶς συναντήσεις, στὶς συναθροίσεις, ἔπου ἤμπορε νὰ βρεθῇ κάτι ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν καθολικισμό! "Ἄς προσθέσω σ' ὅλα αὐτὰ τὴν ἀπειραριθμίαν τῶν ἔργων ποῦ μοῦ ἐπέβαλε: "Ἀπὸ τὸ ἄσυλον τῶν πτωχῶν νηπίων ἕως τὴν ἔνωσιν διὰ τὴν περιθάλψιν τῶν ἐκπεσόντων βασιλοφρόνων!

Ζασσέν (γελῶν).— Χά! χά! "Ἐσὺ ποῦ ἦσουν μιὰ φορὰ βουλευτής, σχεδὸν σοσιαλιστής!

Στανύ.— Σερσέ λά φάμ!

Ζασσέν.— Δὲν τὴν ζητῶ πιά. "Ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ μοῦ εἶπες, μάντευσα... χωρὶς μεγάλο κόπο, ἄλλως τε, γιὰτὶ δυὸ λεπτὰ πιδό μπροστὰ ἀπὸ σένα, εἶδα νὰ βγαίνῃ μιὰ ἀπὸ τὶς πιδό ἔμορφες κοντέσες τοῦ Πάπα, ποῦ τὴν γνωρίζω... καὶ στὴν ὁποία πολλὰκις δευπνήσαμε μαζί.

Στανύ.— Πῶς; Μὰ ἡ Μπερναρντίν εἶναι ἀθηντικῶς...

Ζασσέν.— Εἶναι ἀθηντικῶς ἢ κυρία Καλλονέ. Καὶ ὁ κύριος Καλλονέ εἶναι μιὰ ποντικὴ ἐπιστολή, ποῦ ἐπεξέτεινε τὸ ὄνομα εἰς μονοσύλλαβον, καὶ ἕνα τίτλον ἀντὶ πενήντα χιλιάδων φράγκων. Ἡ Μπερναρντίν, τῆς ὁποίας ὁ πατέρας κατώρθωσε νὰ κάμῃ μεγάλη περιουσία ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῶν μακαρονίων, ἐπαίρεται πολὺ στὸν ἐξευγενισμόν αὐτόν, ποῦ προσανετόλισεν ὀριστικῶς τὴν θρησκευτικὴν τῆς πεποιθήσιν.

Στανύ.— Θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτὸ, πῶς πρὶν...

Ζασσέν.— Πρὶν ἢ Μπερναρντίν ἦτο τὸ γυναικεῖον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ κλεισμένο μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ γάμου εἰς τὴν αὐστηρὰν μυστικότητά τοῦ μοναστηρίου, τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, ποῦ ἡ ὑπερξυμμένη φαντασία τοῦ δὲν ἔχει παρὰ πτήσεις τῆς φαντασίας πρὸς τὶς θαυμασιώτερες ἀρετές, ἢ τὶς πρωτοτυπώτερες σκέψεις τῆς κακίας, ἱκανὲς νὰ εἶναι κακὲς ἢ ὑπέροχες, μὴ προδίδουσα τίποτε ἀπὸ τὰ μυστικά τοῦ.

Στανύ.— Συγκινητικὸ τὸ πορτραῖτο. "Ἀλλὰ τότε πιστεύετε, πῶς ὁ γάμος;...

Ζασσέν.— Σκέψου τώρα τί ἤμπορε νὰ εἶναι ὁ γάμος αὐτὸς καὶ τί ἦτο σὲ παρομοία περίπτωσι. "Ὁ ἄνδρας, ἐκλεγείς ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς κύκλους πολὺ συχνά εἶναι: ἕνας βλάκας ἢ ἕνας ντεμολί, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν.

Στανύ.— Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ὁ ντεμολί

Ζασσέν.— Καὶ γιὰ μιὰ νεαρὰ γυναῖκα ἀναταραχῆσα, ὅπως εἶπα παραπάνω, τὸ γεγονός τοῦ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰς πτήσεις ἐκεῖνας τῆς φαντασίας τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν συμβίωσιν τοῦ κρεδδατιστοῦ, εἶναι ἱκανὸν νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ ξηρατλήσῃ ὀριστικῶς τὴν εὐαισθησίαν, ἢ νὰ σύρῃ μέχρι τῶν ὀρίων ὑστερικῆς νοσηρότητος τὰς ἀνταμοιπτικὰς ἐμπνεύσεις.

Στανύ.— Διάβολε! Αὐτὸ κι' ἐγὼ ζητῶ. Νὰ γίνω γιὰ τὴν Μπερναρντίν μιὰ ἀπ' τὶς ἀνταμοιπιδές αὐτές.

Ζασσέν.— Φαίνεται, ὅτι τὸ πράγμα σὲ ἐλκύει.

Στανύ.— Ὅπως κάθε πράγμα πολὺ ἀπηγορευμένο. "Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Εἶναι καὶ ἄλλα πολὺ περισσότερα.

Ζασσέν.— Ἀλήθεια, ἔρωσ;

Στανύ.— Ναι, ἀσθημα ἀλγεινὸ καὶ ἀλγεινὸ, διότι τὸ φοβοῦμαι ἀπραγματοποιήτο.

Ζασσέν.— Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ κανεὶς τίποτε προκαταβολικῶς. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ποῦ ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους λέγουν ὅχι, καὶ ἄλλες ποῦ τὸ ἐπιμένουν ἐπὶ ἔτη καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἡ ὀρίμανσις τοῦ «ναί» ἔρχεται σὲ μιὰ στιγμὴ, ποῦ περιμένει κανεὶς κάτι λιγώτερο.

Στανύ.— Ἀναμφιβόλως. Μόνον μ' ἐνδιαφέρει ἡ εὐσέβεια τῆς Μπερναρντίν εἶναι πραγματικὴ ἢ ψευτικὴ; Προέρχεται ἀπὸ πραγματικὴ ἀντίληψιν τῆς θρησκείας, ἢ ἀπὸ θρησκοληψία;

Ζασσέν.— Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σοῦ δώσω πληροφορίας. Δὲν μένει παρὰ ἡ χρῆσις, διὰ νὰ καθορίσῃ τὴν ἀξίαν τῆν πραγματικὴν τῆς, μὴ χρησιμοποιοιμένην εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν συμβαίνει τὸ πρῶτον, καὶ εὐπαθῆ καὶ ἐπιδεικτικὴν ἐάν συμβαίη τὸ δεύτερον. "Ἄς ἴδωμεν. Μήπως ἔχεις τίποτε δεδομένα; Καὶ κατὰ πρῶτον, ὑποπιτεύεται ὅτι τὴν ἀγαπᾷ;

Στανύ.— Τὸ ξέρει.

Ζασσέν.— "Α! ὅστε ἡ ἱερὰ λέξις ἐλέγχθη ἤδη;

Στανύ.— Ποτέ!... "Ἀλλὰ τριγυρίζαμε ἐκεῖ γύρω.

Ζασσέν.— Τὰ συνηθισμένα δηλαδὴ.

Στανύ.— Θὰ σὰς διηγηθῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη, ποῦ θὰ σὰς κάμῃ νὰ εὐθυμῆσετε. Μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω, ὅτι ἂν ὁ κ. ντὲ Καλλονέ λόγῃ τῆς υγείας τοῦ ἀπῆρχετο εἰς τὸν ἄλλο κόσμον, τὸν καλλίτερον, δὲν θὰ ἔμενεν ἀναίσθητη εἰς τὸ γεγονός τῆς νομίμου εὐλογίας μιᾶς ἐνώσεως, κοινῆς καὶ ἐπιτρεπομένης ἀγάπης.

Ζασσέν.— Τὸ ὑποκειμενικὸ αὐτὸ στὴν ἔχει ἕνα ἄρωμα...

Στανύ.— Ἐχει κάτι καλλίτερον. Δὲν θὰ ἀμελήσῃ νὰ βροθῆσῃ τὴν θεῖαν πρόνοιαν, ὅπως ἐπισπεύσῃ τὴν εἰρημένην ἀναχώρησιν! Μ' ἄλλους λόγους ἢ Μπερναρντίν δὲν παύει ἀπὸ τοῦ ν' ἀνάβῃ τακτικὰ κερὰ «μὲ κάποια ἔντασι ἰδιαίτη», ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν αἰτίαν αὐτὴν. Κρίνει, ὅτι εἶναι ὀλιγώτερον ἔνοχον νὰ ζητῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ πάρῃ κοντὰ τοῦ τὸν σύζυγόν τῆς, παρὰ νὰ παραδοθῇ, ἐνόσω ζῆ αὐτὸς ἀκόμη, σ' ἕνα ἄνδρα ποῦ ἀγαπᾷ. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

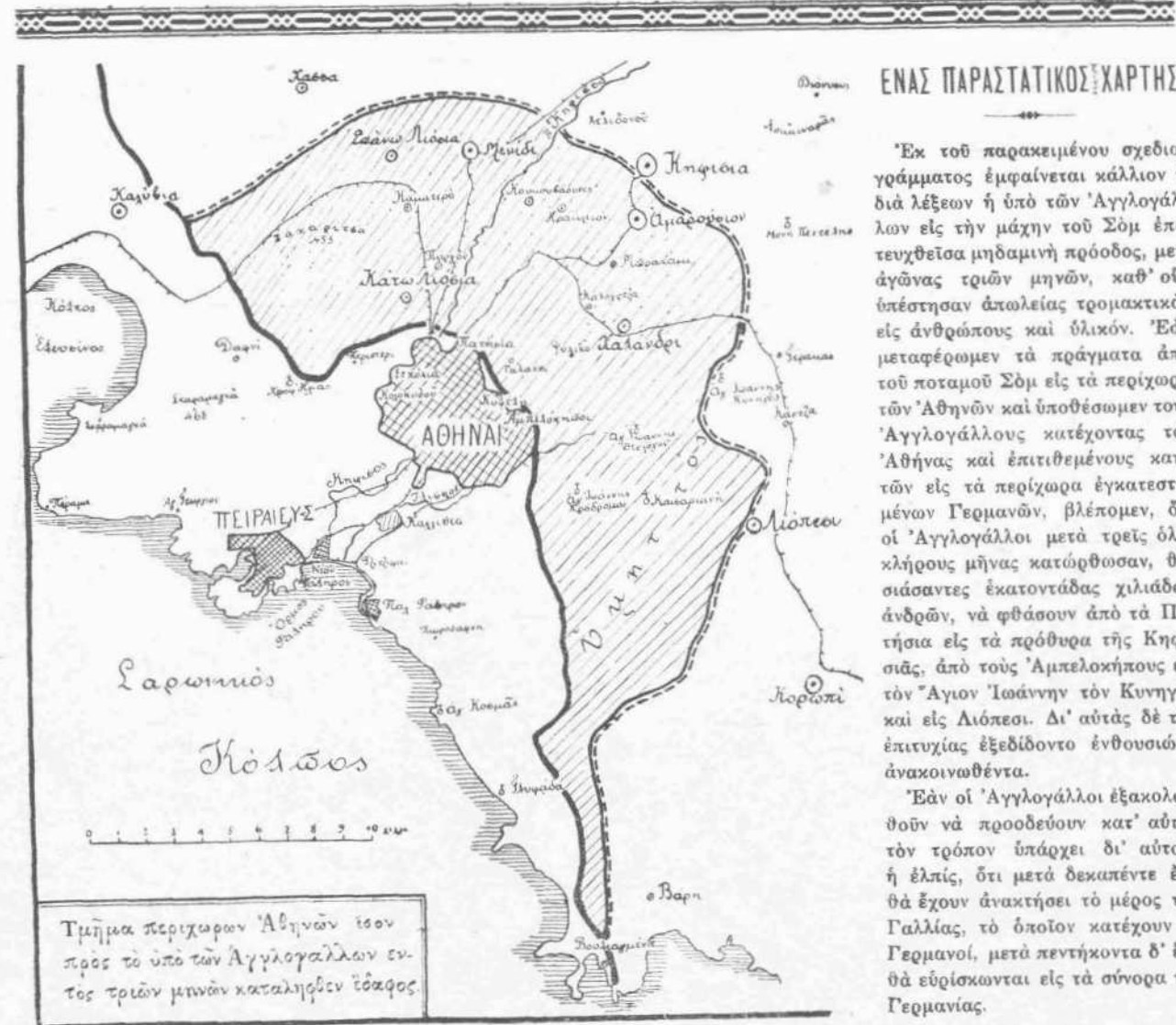
Χωρὶς διαίταν ἢ παχυσαρκία θεραπεύεται 100%.—Οἱ ἰσχυροὶ παχαίνουν.—Οἱ κοντοὶ ψηλώνουν.—Οἱ ραιβοσκελετοὶ, κυφοί, σκολιωτικοὶ γίνονται ἀρτιμελεῖς.—Ἡ ἀτονία τῶν ἐντέρων, τοῦ στομάχου, τῆς καρδίας, ἢ ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ αὐτὴ ἢ Νευρασθένεια, θεραπεύονται μὲ τὰ θαυματουργὰ μηχανήματα τοῦ περιφήμου Σουηδοῦ καθηγητοῦ ΖΑΝΤΕΡ.

ΟΡΘΟΠΕΔΑΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΥΣΑΦΗ

ΙΑΤΡΟΥ—ΜΑΘΗΤΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝΤΕΡ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2—ΘΝΑΦ. 1087

8—12 π.μ. καὶ 3—7 μ.μ. πλὴν Κυριακῶν.

ΙΣΤΕΛΑΧ: ΣΑΧΗΡ ΚΡΙΣΙΣ

* ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ *

Τρεῖς μέρες εἶναι ποῦ ἔρραινες μὲ ἄνθη τὴ ζωὴ μου. Τρεῖς μέρες εἶναι ποῦ ἤμουν εὐτυχημένος. Τρεῖς μέρες εἶναι ποῦ ὅλες τῆς ζωῆς μου τίς στενωγίριες, τίς πίκρες καὶ τίς ἀπαισιοδοξίες τίς εἶχα λησμονήσει... "Ἀχ! τί κρίμα, ποῦ διήρκεσες μόνο τρεῖς μέρες! Ἐπειτα ἀπῆλθες, ἔπειτα ἔφυγες, πέταξες, ἔδωσες... "Ἄντι νὰ φύγῃς σὺ, μακάρι νὰ ἔφρευαν ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ νὰ μέναμε ἐμεῖς οἱ δυὸ μόνον. "Ἀχ! ἀντὶ νὰ φύγῃς σὺ, νὰ ἔφρευεν ὁ νοῦς μου, ἀντὶ νὰ πετάξῃς σὺ, νὰ πετοῦσεν ἡ ψυχὴ μου, ἀντὶ νὰ δύσῃς σὺ, νὰ ἔσθωνεν ἡ ζωὴ μου...

Μόνο τρεῖς μέρες!... "Ἀκόμη καὶ ἕνα λουλοῦδι ἔχει μακρύτερη ζωὴ, ἀκόμη καὶ ἡ πιδό περαστικὴς ἐπιθυμίας ἔχουε περισσότερη ζωὴ... Μόνο τρεῖς μέρες! ἄλλὰ ξέρεις πῶς γιὰ μένα, περισσότερο ἀπὸ τὰ χρόνια, περισσότερο ἀπὸ μιὰ ζωὴ ἐλόκληρη, περισσότερο ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, ἀξίζει αὐτὸ τὸ μικρὸ διάστημα. Γιὰτὶ ἀκόμη καὶ τώρα ὑπάρχει στὴν ψυχῇ μου ἡ γλύκα τοῦ, ἀκόμη καὶ τώρα ὑπάρχει ἡ ἐντύπωσις τῆς εὐτυχίας, ποῦ μοῦ ἔδωκε καὶ τῆς παρηγορίας ποῦ ἔγυσε στὶς ἀπελπίσεις μου καὶ στὶς ὀφραινίες μου: εἰς τὴν ψυχῇ μου ὑπάρχει ἀκόμη ὑπάρχει, βεβαίως ὑπάρχει καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει ζῶ' ἂν δὲν ὑπῆρχε...

"Ἄν ρωτήσῃς ἐμένα τώρα, στὴ ζωὴ μου μπορῶ νὰ δείξω αὐτές τίς τρεῖς μέρες, χωρὶς πίκρα! ἂν ρωτήσῃς ἐμένα τώρα, τρεῖς μέρες εἶχσα θὰ πῶ. Τίς ἄλλες, τίς παλιὰς μου μέρες, αὐτές ποῦ εἶναι γεμάτες ἀπὸ ψεύτικες εὐτυχίες, καὶ ἀπὸ γλύκες ποῦ δὲν διαρκοῦν, τίς ἀπαρνοῦμαι.

"Ἀλλὰ γιὰτὶ, γιὰτὶ μόνο τρεῖς μέρες γεννήθηνας, φώτισας, θέρμανας; Μάλιστα, ὅπως ὁ ἥλιος, ἀκριβῶς ὅπως αὐτός, ἀφῆρες μετὰ τὸ πρόσωπό σου τὸ σκοτάδι τῆς καυμένης μου

καρδίας καὶ μὲ τὴ ζέστη σου τὴν ψύγῃ τῆς, καὶ μ' ἔδωκες δύναμι νὰ ἀντέχω στὴ ζωὴ καὶ μ' ἔδωκες ζωὴ...

Τώρα σὺ ἔφυγες σ' ἐμένα μόνο ἢ σκία σου, ἢ μορφὴ σου ἔμεινε. Σὺ δὲν ὑπάρχεις, αὐτὰ ὑπάρχουν ὅμως αὐτὰ δὲν εἶσαι σὺ... σ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἡ ἔλξις σου, ἡ ποιητικὴ ἔμορφοι σου, σ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἡ ἀγγελικὴ σου ἀθωότης, σ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἡ σπλαχνικὴ καρδιά σου... Ἡ σκία σου μοῦ φέρνει καὶ ἄλλα πράγματα στὸ νοῦ καὶ μὲ λυπεῖ.

Νύκτα... ἔξω, σκοταδι: γθὲς βράδυ εἶχε φῶς ὁ οὐρανὸς ἐγγελα. τὰ νέφια μὲ ἔμορφες καὶ τεχνικὲς μαρμαρυγὰς ἐστόλιζαν τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ φεγγάρι μὲ τὴ φωτερὴ τοῦ ὄψι μὰς ἐκύτταζε καὶ χάριδευσέ τὰ μάτια μας μὲ τὸ ἰπάλω, μεταξὺ καὶ ἀπιαστὸ τοῦ βλέμμα. Τὰ ἀστρα ἔτρεμαν καὶ πάντα μὰς ἔλαμπαν καὶ πάντα μὰς ἔκαναν ματιές. Ἡ φύσις εἶχε τὴν γιορτὴ τῆς.

Κοντὰ μας, στὸν κῆπο τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ, τ' ἀηδόνι, τὸ τουλί ποῦ ἀγαπᾷ, ἔσχιζε πότε-πότε μὲ τὴ θλιβερὴ φωνὴ τοῦ τῆ βαθεῖα νυκτερινῆ σιγῇ.

Μακρὰ ὁ βίτραχος, τὸ ζῶ π' ἀγαπᾷ, τ' ἀκομπανιέρικε καμμιὰ φορὰ. Ἡ μετ' ἀγγολικὲς καὶ συγκινητικὰς φωνές τους μ' ἔκαμαν νὰ μένω ἐκστατικὸς καὶ νὰ σκέπτομαι.

Τώρα ἐστὴ τῆ βραδυὰ κάθε μέρος εἶναι σκοτεινὸ, ὁ οὐρανὸς βροντᾷ, βρέχει, πότε-πότε μιὰ λάμψι, μιὰ ἀστραπὴ, ποῦ ἔχει τὸ χρώμα τοῦ ρόδου, θαμβώνει τὰ μάτια μου: φεγγάρι δὲν ὑπάρχει ὁ γθεσινοβραδυὸς γελαστοπρόσωπος οὐρανὸς δὲν ὑπάρχει... καὶ σὺ δὲν ὑπάρχεις... τίποτε ἂς μὴ ὑπάρχει, ἀλλὰ σὺ γιὰτὶ δὲν ὑπάρχεις, γιὰτὶ, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχεις; Τοῦλάχιστο σὺ νὰ ὑπῆρχες, μόνο σὺ, τίποτε ἄλλο ἢς μὴν ὑπῆρχε, καὶ σὺ μόνο νὰ ὑπῆρχες...

Ἡράκλειον. (Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ ὑπὸ ΙΖ.Ζ.)

ΣΤΗΝ ΒΡΥΞΙ

ΝΙΝΑΚ, "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

ΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

